

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw^{1),2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Gospodarowanie wodami jest oparte na zasadzie zwrotu kosztów usług wodnych, uwzględniających koszty środowiskowe i koszty zasobowe.”;

2) w art. 2 uchyla się ust. 5 – 7;

3) w art. 4 ust. 3a otrzymuje brzmienie:

„3a. Przepisów ust. 3 nie stosuje się w sprawach, o których mowa w art. 72 ust. 3, art. 74b ust. 1 i 4, art. 74c, art. 88n ust. 3, art. 88o ust. 1 oraz art. 164 ust. 9.”;

4) w art. 5:

a) w ust. 5 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) jednolite części wód powierzchniowych, z wyodrębnieniem jednolitych części:

a) wód przejściowych lub przybrzeżnych,

b) wód sztucznych lub silnie zmienionych;”

b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a i 5b w brzmieniu:

„5a. Wody przejściowe oznaczają wody powierzchniowe znajdujące się w ujściach rzek lub w pobliżu ujść rzek, które z uwagi na bliskość wód słonych wykazują częściowe zasolenie, pozostając w zasięgu znaczących wpływów wód

słodkich, oraz morskie wody wewnętrzne Zatoki Gdańskiej.

5b. Wody przybrzeżne obejmują pas wód morskich o szerokości jednej mili morskiej liczonej od linii podstawowej morza terytorialnego, z wyłączeniem morskich wód wewnętrznych Zatoki Gdańskiej oraz przyległych do nich wód morza terytorialnego. W przypadku gdy zasięg wód przejściowych jest większy niż jedna mila morska, zewnętrzna granica tego zasięgu stanowi zewnętrzną granicę wód przybrzeżnych.”;

5) w art. 7 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Przepisy ustawy mają zastosowanie do wód śródlądowych oraz morskich wód wewnętrznych.

2. Przepisy ustawy mają zastosowanie również do wód morza terytorialnego w zakresie planowania w gospodarowaniu wodami, ochrony przed zanieczyszczeniem ze źródeł lądowych oraz przed powodzią, a w pozostałym zakresie – w przypadkach w niej określonych.”;

6) w art. 9:

a) w ust. 1:

– uchyla się pkt 1,

– po pkt 1 dodaje się pkt 1a – 1c w brzmieniu:

„1a) budowlach przeciwpowodziowych – rozumie się przez to kanały ulgi, kierownice w ujściach rzek do morza, poldery przeciwpowodziowe, zbiorniki retencyjne posiadające rezerwę powodziową, suche zbiorniki przeciwpowodziowe, wały przeciwpowodziowe wraz z obiektami związanymi z nimi funkcjonalnie oraz wrota przeciwpowodziowe i przeciwsztormowe;

1b) celach zarządzania ryzykiem powodziowym – rozumie się przez to ograniczenie potencjalnych negatywnych

skutków powodzi dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej;

1c) ciekach naturalnych – rozumie się przez to rzeki, strugi, strumienie i potoki oraz inne wody płynące w sposób ciągły lub okresowy, naturalnymi lub uregulowanymi korytami;”

– po pkt 5b dodaje się pkt 5ba i 5bb w brzmieniu:

„5ba) kosztach środowiskowych – rozumie się przez to wartość materialną strat w środowisku powodowanych korzystaniem z wód;

5bb) kosztach zasobowych – rozumie się przez to koszty utraconych korzyści, które mogłyby być osiągnięte, gdyby zasoby wodne i ich zdolność do samoodtworzenia nie były zmniejszane przez podmioty aktualnie je użytkujące;”

– po pkt 6 dodaje się pkt 6a – 6d w brzmieniu:

„6a) obszarze dorzecza – rozumie się przez to obszar lądu i morza, składający się z jednego lub wielu sąsiadujących ze sobą dorzeczy wraz ze związanymi z nimi wodami podziemnymi, morskimi wodami wewnętrznymi, wodami przejściowymi i wodami przybrzeżnymi, będący główną jednostką przestrzenną gospodarowania wodami;

6b) obszarach narażonych na niebezpieczeństwo powodzi – rozumie się przez to określone we wstępnej ocenie ryzyka powodziowego obszary, na których istnieje znaczące ryzyko powodzi lub jest prawdopodobne wystąpienie znaczącego ryzyka powodzi;

6c) obszarach szczególnego zagrożenia powodzią – rozumie się przez to:

- a) obszary, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest średnie i wynosi raz na 100 lat,
 - b) obszary, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest wysokie i wynosi raz na 10 lat,
 - c) obszary, między linią brzegu a wałem przeciwpowodziowym lub naturalnym wysokim brzegiem, w który wbudowano trasę wału przeciwpowodziowego, a także wyspy i przymuliska, o których mowa w art. 18, stanowiące działki ewidencyjne,
 - d) pas techniczny w rozumieniu art. 36 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej;
- 6d) ograniczaniu emisji do wód – rozumie się przez to działania mające na celu ograniczenie emisji bezpośrednio do wód lub do ziemi, w szczególności przez nieprzekraczanie dopuszczalnych wartości emisji, a także ograniczenia i warunki odnoszące się do sposobu oddziaływania, istoty lub innych niż istota cech emisji oraz do ustanowionych na potrzeby działalności zakładów norm, mających wpływ na wielkość emisji do wód lub do ziemi;”
- uchyla się pkt 7,
 - pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) powodzi – rozumie się przez to czasowe pokrycie przez wodę terenu, który w normalnych warunkach nie jest pokryty wodą, powstałe na skutek wezbrania wody w ciekach naturalnych, zbiornikach wodnych, kanałach oraz od strony morza, powodujące zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej;”
 - uchyla się pkt 13a i 13b,
 - po pkt 13b dodaje się pkt 13c – 13f w brzmieniu:

- „13c) ryzyku powodziowym – rozumie się przez to kombinację prawdopodobieństwa wystąpienia powodzi i potencjalnych negatywnych skutków powodzi dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej;
 - 13d) silnie zmienionej jednolitej części wód powierzchniowych – rozumie się przez to jednolitą część wód powierzchniowych, której charakter został w znacznym stopniu zmieniony w następstwie fizycznych przeobrażeń, będących wynikiem działalności człowieka;
 - 13e) substancjach szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego – rozumie się przez to substancje niebezpieczne albo grupy substancji niebezpiecznych, które charakteryzuje toksyczność, trwałość oraz zdolność do bioakumulacji, a także inne substancje oraz grupy substancji, które należy równoważnie traktować;
 - 13f) sztucznej jednolitej części wód powierzchniowych – rozumie się przez to jednolitą część wód powierzchniowych powstałą w wyniku działalności człowieka;”
- w pkt 19 lit. a otrzymuje brzmienie:
 - „a) budowle: piętrzące, upustowe, przeciwpowodziowe i regulacyjne, a także kanały i rowy;”
 - uchyla się pkt 23,
 - po pkt 25 dodaje się pkt 25a w brzmieniu:
 - „25a) zanieczyszczeniu – rozumie się przez to emisję, która może być szkodliwa dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, powodować szkodę w dobrach materialnych, pogarszać walory estetyczne środowiska lub kolidować z uzasadnionymi sposobami korzystania ze

środowiska, a w szczególności powodować zanieczyszczenie wód:

- a) związkami chloroorganicznymi lub substancjami, które mogą tworzyć takie związki w środowisku wodnym,
- b) związkami fosforoorganicznymi,
- c) związkami cynoorganicznymi,
- d) substancjami lub preparatami, lub produktami ich rozkładu, o udowodnionych właściwościach rakotwórczych lub mutagennych lub właściwościach mogących zakłócać w środowisku wodnym lub przez to środowisko funkcje: produkcji sterydów, tarczycy, reprodukcyjne lub inne związane z hormonami,
- e) trwałymi węglowodorami oraz trwałymi i bioakumulującymi się toksycznymi substancjami organicznymi,
- f) cyjankami,
- g) metalami lub ich związkami,
- h) arsenem lub jego związkami,
- i) biocydami lub środkami ochrony roślin,
- j) substancjami w zawiesinie,
- k) substancjami, które przyczyniają się do eutrofizacji, przede wszystkim azotanami i fosforanami,
- l) substancjami wywierającymi niekorzystny wpływ na bilans tlenu, których pomiaru można dokonać przy użyciu takich wskaźników jak: pięciodniowe biochemiczne zapotrzebowanie tlenu (BZT₅) i chemiczne zapotrzebowanie tlenu (ChZT);”

– pkt 26 otrzymuje brzmienie:

„26) zasobach wodnych dorzecza – rozumie się przez to wody śródlądowe powierzchniowe i podziemne, morskie wody wewnętrzne oraz wody przejściowe i przybrzeżne znajdujące się na obszarze dorzecza;”

b) w ust. 2:

– w pkt 1:

– – lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) obiektów budowlanych oraz robót wykonywanych na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią;”

– – dodaje się lit. d w brzmieniu:

„d) robót w wodach oraz innych robót, które mogą być przyczyną zmiany naturalnych przepływów wód, stanu wód stojących i wód podziemnych;”

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wykonania urządzeń wodnych – stosuje się odpowiednio do odbudowy, rozbudowy, przebudowy, rozbiórki lub likwidacji tych urządzeń, z wyłączeniem robót związanych z utrzymywaniem urządzeń wodnych w celu zachowania ich funkcji;”

7) w art. 15 w ust. 3 w pkt 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„mapę inwentaryzacji powykonawczej budowli regulacyjnych lub zaktualizowaną kopię mapy zasadniczej, w skali, w jakiej jest sporządzony projekt regulacji wód śródlądowych, lub w skali 1:500, 1:1.000, 1:2.000 albo 1:5.000, z wykazaniem;”

8) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Art. 18. Wyspy oraz przymuliska powstałe w sposób naturalny na gruntach pokrytych wodami powierzchniowymi stanowią własność właściciela tych gruntów.”

9) w art. 22:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Utrzymywanie śródlądowych wód powierzchniowych oraz morskich wód wewnętrznych polega na zachowaniu lub odtworzeniu stanu ich dna lub brzegów oraz na konserwacji lub remoncie istniejących budowli regulacyjnych w celu zapewnienia swobodnego spływu wód oraz lodów, a także właściwych warunków korzystania z wód.”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Organ właściwy do wydania pozwolenia wodnoprawnego, w drodze decyzji, stwierdza wygaśnięcie decyzji, o której mowa w ust. 2, jeżeli stwierdzi trwale ustanie przyczyny wzrostu kosztów utrzymania wód.”;

10) art. 23 i 24 otrzymują brzmienie:

„Art. 23. Utrzymywanie brzegu morskiego polega na budowie, utrzymywaniu i ochronie umocnień brzegowych w obrębie pasa technicznego ustanowionego przepisami ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej.

Art. 24. Utrzymywanie śródlądowych wód powierzchniowych oraz morskich wód wewnętrznych i brzegu morskiego nie może naruszać, z zastrzeżeniem art. 38i, istniejącego dobrego stanu tych wód oraz warunków wynikających z ochrony wód.”;

11) w art. 27 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej może, w drodze decyzji, zwolnić z zakazu, o którym mowa w ust. 1, jeżeli jest to niezbędne dla obronności państwa lub bezpieczeństwa publicznego.”;

12) w dziale III tytuł rozdziału 1 otrzymuje brzmienie:

„Cele środowiskowe i zasady ochrony wód”;

13) w art. 38:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Celem ochrony wód jest utrzymywanie lub poprawa jakości wód oraz biologicznych stosunków w środowisku wodnym i na terenach podmokłych.”,

b) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Realizując cel, o którym mowa w ust. 2, należy zapewnić, żeby wody, w zależności od potrzeb, nadawały się do:”,

c) uchyla się ust. 4 i 5;

14) w art. 38a:

a) w ust. 3 w pkt 1 lit. d otrzymuje brzmienie:

„d) stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych i środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 38d ust. 4 oraz dla innych zanieczyszczeń, służące klasyfikacji tego stanu;”,

b) uchyla się ust. 6;

15) po art. 38a dodaje się art. 38b – 38l w brzmieniu:

„Art. 38b. 1. Cele środowiskowe określa się dla:

- 1) jednolitych części wód powierzchniowych niewyznaczonych jako sztuczne lub silnie zmienione;
- 2) sztucznych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych;
- 3) jednolitych części wód podziemnych;
- 4) obszarów chronionych, o których mowa w art. 113 ust. 4.

2. Cele środowiskowe zawiera się w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza i weryfikuje co 6 lat.

3. Osiągnięciu celów środowiskowych służy realizacja działań zawartych w programie wodno-środowiskowym kraju.

Art. 38c. Ochrona wód powierzchniowych przed zanieczyszczeniami obejmuje łącznie:

- 1) ograniczanie emisji do wód ze źródeł zanieczyszczeń punktowych przy zastosowaniu dopuszczalnych wartości emisji ustalanych na podstawie przepisów ustawy lub najlepszych dostępnych technik w rozumieniu art. 3 pkt 10 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
- 2) ograniczanie emisji do wód ze źródeł zanieczyszczeń obszarowych, przez określanie jej warunków, z uwzględnieniem najlepszych dostępnych praktyk w zakresie ochrony środowiska, o których mowa w szczególności w przepisach ustawy, a także w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

Art. 38d. 1. Celem środowiskowym dla jednolitych części wód powierzchniowych niewyznaczonych jako sztuczne lub silnie zmienione jest:

- 1) zapobieganie pogorszeniu stanu jednolitych części wód powierzchniowych;
 - 2) ochrona jednolitych części wód powierzchniowych oraz poprawa ich stanu, tak aby osiągnąć dobry stan tych wód.
2. Celem środowiskowym dla sztucznych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych jest ochrona tych wód oraz poprawa ich potencjału i stanu, tak aby osiągnąć dobry potencjał ekologiczny i dobry stan chemiczny sztucznych

i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych.

3. Cele, o których mowa w ust. 1 i 2, realizuje się przez podejmowanie działań zawartych w programie wodno-środowiskowym kraju, w szczególności działań polegających na:
 - 1) stopniowej redukcji zanieczyszczeń powodowanych przez substancje priorytetowe oraz substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 45 ust. 1 pkt 1;
 - 2) zaniechaniu lub stopniowym eliminowaniu emisji do wód powierzchniowych substancji priorytetowych oraz substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 45 ust. 1 pkt 1.
4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wykaz substancji priorytetowych, o których mowa w ust. 3, uwzględniając przepisy prawa Unii Europejskiej dotyczące substancji priorytetowych w dziedzinie polityki wodnej.

Art. 38e. Celem środowiskowym dla jednolitych części wód podziemnych jest:

- 1) zapobieganie lub ograniczanie wprowadzania do nich zanieczyszczeń;
- 2) zapobieganie pogorszeniu oraz poprawa ich stanu;
- 3) ochrona i podejmowanie działań naprawczych, a także zapewnianie równowagi między poborem

a zasilaniem tych wód, tak aby osiągnąć ich dobry stan.

Art. 38f. Celem środowiskowym dla obszarów chronionych, o których mowa w art. 113 ust. 4, jest osiągnięcie norm i celów ustanowionych dla tych obszarów, zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.

Art. 38g. 1. Jeżeli dla określonej jednolitej części wód stosuje się większą liczbę celów środowiskowych, spośród wymienionych w art. 38d – 38f, realizuje się cel formułujący bardziej rygorystyczne wymagania, z zastrzeżeniem art. 114a ust. 1.

2. Informację o celu, o którym mowa w ust. 1, zamieszcza się w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza i weryfikuje co 6 lat.

Art. 38h. 1. Jednolita część wód powierzchniowych może zostać wyznaczona jako sztuczna lub silnie zmieniona, jeżeli:

- 1) zmiana jej cech hydromorfologicznych, konieczna dla osiągnięcia dobrego stanu ekologicznego, miałaby znaczące negatywne oddziaływanie na:
 - a) środowisko,
 - b) żeglugę i infrastrukturę portową lub korzystanie z wód w celach rekreacyjnych,
 - c) prowadzenie działalności, dla której jest dokonywane piętrzenie wody, w szczególności na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia, wytwarzania energii elektrycznej lub nawadniania,
 - d) regulację stosunków wodnych, ochronę przed powodzią i melioracje odwadniające,
 - e) przedsięwzięcia inne niż wymienione w lit. b – d, stanowiące równorzędny interes

publiczny istotny dla zrównoważonego rozwoju;

2) realizacja celów publicznych, którym służy sztuczna lub silnie zmieniona jednolita część wód powierzchniowych, z przyczyn technicznych lub z uwagi na nieproporcjonalnie wysokie, w stosunku do spodziewanych korzyści, koszty ich realizacji, nie jest możliwa w inny sposób, mniej obciążający środowisko.

2. Wyznaczenie jednolitej części wód powierzchniowych jako sztucznej lub silnie zmienionej wymaga szczegółowego uzasadnienia w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza i podlega weryfikacji co 6 lat.

Art. 38i. 1. Dopuszczalne jest czasowe pogorszenie stanu jednolitych części wód, jeżeli jest ono wynikiem zjawisk o charakterze naturalnym lub skutkiem siły wyższej, nadzwyczajnych lub niemożliwych do przewidzenia, w szczególności ekstremalnych zjawisk powodziowych lub długotrwałej suszy, zdarzeń o charakterze terrorystycznym, zakłócenia funkcjonowania infrastruktury krytycznej w rozumieniu ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. Nr 89, poz. 590, z późn. zm.⁴⁾) lub niedających się przewidzieć katastrof, oraz jeżeli zostaną spełnione następujące warunki:

1) zostały podjęte działania mające na celu zapobieżenie dalszemu pogorszeniu stanu wód, które nie zagrażą realizacji celów środowiskowych dla pozostałych wód;

2) w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza zostały ustalone warunki i wskaźniki kwalifikowania okoliczności i zjawisk, powodu-

jących czasowe pogorszenie stanu jednolitych części wód;

- 3) działania, o których mowa w pkt 1 i 4, zostały zawarte w programie wodno-środowiskowym kraju i nie zagrażą przywróceniu poprzedniego stanu jednolitych części wód, gdy ustąpią przyczyny czasowego pogorszenia stanu tych wód;
- 4) oddziaływania okoliczności i zjawisk, powodujących czasowe pogorszenie stanu jednolitych części wód, są corocznie analizowane i zostały podjęte działania mające na celu przywrócenie poprzedniego stanu jednolitych części wód, tak szybko, jak jest to możliwe w warunkach racjonalnego działania;
- 5) opis skutków okoliczności i zjawisk oraz podjętych i kontynuowanych działań, o których mowa w pkt 1 i 4, zostanie zawarty w najbliższej aktualizacji planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.

2. Czasowe pogorszenie stanu jednolitych części wód dopuszcza się także, jeżeli jest ono związane z utrzymywaniem wód powierzchniowych oraz morskich wód wewnętrznych i brzegu morskiego, zgodnie z interesem publicznym.

Art. 38j. 1. Dopuszczalne jest nieosiągnięcie dobrego stanu ekologicznego oraz niezapobieżenie pogorszeniu stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych oraz dobrego potencjału ekologicznego sztucznych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, o których mowa w art. 38d ust. 1 i 2, jeżeli:

- 1) jest ono skutkiem nowych zmian właściwości fizycznych tych wód albo
 - 2) niezapobieżenie pogorszenia się stanu tych wód ze stanu bardzo dobrego do dobrego jest wynikiem nowych działań człowieka, zgodnych z zasadą zrównoważonego rozwoju i niezbędnych dla rozwoju społeczeństwa.
2. Dopuszczalne jest nieosiągnięcie dobrego stanu oraz niezapobieżenie pogorszeniu stanu jednolitych części wód podziemnych, o których mowa w art. 38e, jeżeli jest ono skutkiem:
- 1) nowych zmian właściwości fizycznych jednolitych części wód powierzchniowych albo
 - 2) zmian poziomu zwierciadła tych wód.
3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:
- 1) podejmowane są wszelkie działania, aby łagodzić skutki negatywnych oddziaływań na stan jednolitych części wód;
 - 2) przyczyny zmian i działań, o których mowa w ust. 1 i 2, są szczegółowo przedstawione w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza;
 - 3) przyczyny zmian i działań, o których mowa w ust. 1 i 2, są uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym, a pozytywne efekty dla środowiska i społeczeństwa związane z ochroną zdrowia, utrzymaniem bezpieczeństwa oraz zrównoważonym rozwojem przeważają nad korzyściami utraconymi w następstwie tych zmian i działań;
 - 4) zakładane korzyści wynikające ze zmian i działań, o których mowa w ust. 1 – 3, nie mogą zostać

osiągnięte przy zastosowaniu innych działań, korzystniejszych z punktu widzenia interesów środowiska, ze względu na negatywne uwarunkowania wykonalności technicznej lub nieproporcjonalnie wysokie koszty w stosunku do spodziewanych korzyści.

Art. 38k. 1. Cele środowiskowe, o których mowa w art. 38d i 38e, należy osiągnąć do dnia 22 grudnia 2015 r.

2. Cele środowiskowe, o których mowa w art. 38f, należy osiągnąć do dnia 22 grudnia 2015 r., o ile z odrębnych przepisów z zakresu ochrony środowiska i gospodarki wodnej nie wynika inaczej.

3. Dopuszcza się przedłużenie określonego w ust. 1 terminu stopniowego osiągnięcia celów środowiskowych dla wybranych jednolitych części wód, których stan nie ulega dalszemu pogarszaniu, a jednocześnie każda niezbędna poprawa ich stanu nie może być w sposób racjonalny osiągnięta do dnia 22 grudnia 2015 r. ze względu na co najmniej jedną z następujących przyczyn:

1) z uwagi na możliwości techniczne, poprawa stanu tych wód może być osiągnięta wyłącznie w etapach przekraczających określony termin;

2) uzyskanie poprawy stanu tych wód w tym terminie skutkowałoby nieproporcjonalnie wysokimi kosztami w stosunku do spodziewanych korzyści;

3) naturalne warunki nie pozwalają na zgodną z terminem poprawę stanu tych wód.

4. Przedłużenie terminu, o którym mowa w ust. 3, jest ograniczone do maksymalnie dwóch kolejnych uaktualnień planu gospodarowania wodami na obszarze do-

rzecza, chyba że warunki naturalne uniemożliwiają osiągnięcie celów środowiskowych.

5. W planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza:

- 1) określa się i szczegółowo uzasadnia przedłużenie terminu, o którym mowa w ust. 3;
- 2) wskazuje się przyczyny każdego opóźnienia w podjęciu działań określonych w programie wodno-środowiskowym kraju, służących stopniowemu osiągnięciu celów środowiskowych w przedłużonym terminie;
- 3) podaje się harmonogram wdrażania działań służących osiągnięciu celów środowiskowych w przedłużonym terminie.

Art. 38l. Wyznaczanie jednolitych części wód powierzchniowych jako sztucznych lub silnie zmienionych, o którym mowa w art. 38h ust. 1, przedłużanie terminu stopniowego osiągnięcia celów środowiskowych, o którym mowa w art. 38k ust. 3, ustalanie mniej rygorystycznych celów środowiskowych, o którym mowa w art. 114a ust. 1, dopuszczanie czasowego pogorszenia stanu jednolitych części wód, o którym mowa w art. 38i, oraz stosowanie przepisów, o których mowa w art. 38j, nie może trwale uniemożliwiać ani zagrażać realizacji:

- 1) celów środowiskowych ustalonych dla innych jednolitych części wód w granicach tego samego dorzecza;
- 2) wymogów dotyczących ochrony środowiska wynikających z odrębnych przepisów.”;

16) w art. 40:

- a) w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) lokalizowania na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią nowych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, gromadzenia ścieków, odpadów zwierzęcych, środków chemicznych, a także innych materiałów, które mogą zanieczyścić wody, prowadzenia odzysku lub unieszkodliwiania odpadów, w tym w szczególności ich składowania;”

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej może, w drodze decyzji, zwolnić od zakazu, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, określając warunki niezbędne dla ochrony jakości wód, jeżeli nie spowoduje to zagrożenia dla jakości wód w przypadku wystąpienia powodzi.”

c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a – 3c w brzmieniu:

„3a. Do wniosku o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 3, należy dołączyć w szczególności charakterystykę planowanych działań wraz z ich podstawowymi danymi technicznymi i opisem planowanej technologii robót oraz mapę sytuacyjno-wysokościową z naniesionym schematem planowanych obiektów i robót.

3b. Stroną postępowania w sprawie o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 3, jest wnioskodawca, właściciel wody i właściciel wału przeciwpowodziowego.

3c. Decyzja, o której mowa w ust. 3, wygasa, jeżeli w terminie 2 lat od dnia, w którym stała się ostateczna, nie uzyskano wymaganego pozwolenia wodnoprawnego.”

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przepisy ust. 1 pkt 3 i ust. 3 – 3c stosuje się odpowiednio do wysp oraz przymulisk, o których mowa w art. 18.”;

17) w art. 43:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych, którego integralną część stanowi wykaz aglomeracji, o których mowa w ust. 1, oraz wykaz niezbędnych przedsięwzięć w zakresie budowy i modernizacji urządzeń kanalizacyjnych, sporządza Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, a zatwierdza Rada Ministrów.”,

b) w ust. 3b wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Marszałek województwa przedkłada Prezesowi Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, nie później niż do dnia 31 marca, sprawozdanie z realizacji krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych w województwie, zawierające:”,

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, za pośrednictwem ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, przedkłada co 2 lata Radzie Ministrów sprawozdanie z wykonania krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych.”;

18) po art. 49a dodaje się art. 49b w brzmieniu:

„Art. 49b. 1. Celem ochrony jednolitych części wód, przeznaczonych do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia oraz zaopatrzenia zakładów wymagających wody wysokiej jakości, jest zapobieganie pogorszeniu jakości tych jednolitych części wód w taki sposób, aby w szczególności zminimalizować potrzebę ich uzdatniania.

2. Cele środowiskowe, o których mowa w art. 38d – 38f, oraz wymagania wynikające z ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858, z 2007 r. Nr 147, poz. 1033, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278) powinny być zreali-

zowane dla jednolitych części wód, przeznaczonych do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi.

3. Jednolite części wód, przeznaczone do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia, obejmują:
 - 1) jednolite części wód wykorzystywane do poboru wody przeznaczonej do spożycia, dostarczające średnio więcej niż 10 m³ na dobę lub służące więcej niż 50 osobom;
 - 2) jednolite części wód, które są przewidywane do takich celów w przyszłości.”;

19) w art. 50 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Wody powierzchniowe, które nie spełniają wymagań określonych na podstawie ust. 1, nie mogą być wykorzystywane do zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia.”;

20) w art. 64:

a) po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. Organ właściwy do wydania pozwolenia wodnoprawnego, w drodze decyzji, stwierdza wygaśnięcie decyzji, o której mowa w ust. 1a, jeżeli stwierdzi trwałe ustanie odnoszenia korzyści z urządzeń wodnych.”,

b) po ust. 2a dodaje się ust. 2b – 2e w brzmieniu:

„2b. Użytkownik budowli piętrzącej, o wysokości piętrzenia powyżej 1 m i przepływie średnim rocznym (SSQ) powyżej 1,0 m³/s, jest obowiązany do prowadzenia dziennika gospodarowania wodą.

2c. W dzienniku gospodarowania wodą zamieszcza się w szczególności:

- 1) odczyty wodowskazowe;

- 2) pojemność zbiornika;
 - 3) dopływy do zbiornika lub stopnia;
 - 4) odpływ ze zbiornika lub stopnia z poszczególnych urządzeń upustowych;
 - 5) pobory wody przez poszczególne zakłady.
- 2d. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia i wzór dziennika gospodarowania wodą, kierując się koniecznością zaspokojenia potrzeb zakładów w zakresie gospodarowania wodą, zakresem posiadanych przez zakłady uprawnień oraz sposobem przepuszczania wód powodziowych, a także uwzględniając częstotliwość dokonywania wpisów w dzienniku.
- 2e. Obowiązek, o którym mowa w ust. 2b, nie dotyczy użytkownika budowli piętrzącej stałej lub wyposażonej w urządzenia samoczynne.”,
- c) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Właściciel budowli piętrzącej jest obowiązany zapewnić prowadzenie badań i pomiarów umożliwiających ocenę stanu technicznego oraz stanu bezpieczeństwa budowli, a w szczególności:”,
- d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. W ramach realizacji obowiązku, o którym mowa w ust. 3, budowle piętrzące stanowiące własność Skarbu Państwa, zaliczone na podstawie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane do I lub II klasy, poddaje się badaniom i pomiarom pozwalającym opracować ocenę stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa dla tych budowli, wykonywanym przez państwową służbę do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących.”,
- e) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Badaniom i pomiarom pozwalającym opracować ocenę stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa, wykonywanym przez państwową służbę do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących, poddaje się także budowie piętrzące stanowiące własność Skarbu Państwa, inne niż wymienione w ust. 4, jeżeli z uwagi na ich zły stan techniczny zagrażają lub mogą zagrażać bezpieczeństwu. Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej sporządza wykaz tych budowli i przekazuje go państwowej służbie do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących.”,

f) dodaje się ust. 6 i 7 w brzmieniu:

„6. Właściciel budowli piętrzącej klasy I i II przekazuje jeden egzemplarz oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzącej państwowej służbie do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących, w terminie miesiąca od dnia jej odbioru.

7. Przepisu ust. 6 nie stosuje się do właścicieli budowli piętrzących, dla których oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa dokonuje państwowa służba do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących.”;

21) w art. 64a:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Jeżeli urządzenie wodne zostało wykonane bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego, właściciel tego urządzenia może wystąpić z wnioskiem o jego legalizację, do którego dołącza dokumenty wskazane w art. 131 ust. 2.

2. Organ właściwy do wydania pozwolenia wodnoprawnego może wydać decyzję o legalizacji urządzenia wodnego, jeżeli lokalizacja tego urządzenia nie narusza przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz przepisów art. 63, ustalając jednocześnie, w drodze postanowienia, wysokość opłaty legalizacyjnej, wynoszącą

10-krotność opłaty skarbowej za wydanie pozwolenia wodnoprawnego.”,

b) dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. W postępowaniu w sprawie o wydanie decyzji o legalizacji urządzenia wodnego stosuje się przepisy art. 127 ust. 6 – 8.

5. Jeżeli właściciel urządzenia wodnego nie wystąpił z wnioskiem, o którym mowa w ust. 1, lub nie uzyskał decyzji o legalizacji urządzenia wodnego, organ właściwy do wydania pozwolenia wodnoprawnego nakłada na właściciela tego urządzenia, w drodze decyzji, obowiązek likwidacji urządzenia, ustalając termin wykonania tego obowiązku.”;

22) po art. 64a dodaje się art. 64b w brzmieniu:

„Art. 64b. W przypadku nienależytego utrzymywania urządzenia wodnego, powodującego zmianę jego funkcji lub szkodliwe oddziaływanie na grunty, organ właściwy do wydania pozwolenia wodnoprawnego może, w drodze decyzji, nakazać przywrócenie poprzedniej funkcji urządzenia wodnego lub likwidację szkód, określając warunki i termin wykonania tych czynności.”;

23) uchyla się dział V;

24) po dziale V dodaje się działy Va i Vb w brzmieniu:

„DZIAŁ Va

Ochrona przed powodzią

Art. 88a. 1. Ochrona przed powodzią jest zadaniem organów administracji rządowej i samorządowej.

2. Użytkownicy wód współpracują z organami administracji rządowej i samorządowej w ochronie przed

powodzią, w zakresie określonym w przepisach ustawy oraz w odrębnych przepisach.

3. Ochronę przed powodzią prowadzi się z uwzględnieniem map zagrożenia powodziowego, map ryzyka powodziowego oraz planów zarządzania ryzykiem powodziowym.

Art. 88b. 1. Dla obszarów dorzeczy przygotowuje się wstępną ocenę ryzyka powodziowego.

2. Wstępna ocena ryzyka powodziowego zawiera w szczególności:

- 1) mapy obszarów dorzeczy, z zaznaczeniem granic dorzeczy, granic zlewni, granicy pasa nadbrzeżnego, ukazujące topografię terenu oraz jego zagospodarowanie;

- 2) opis powodzi historycznych:

- a) które spowodowały znaczące negatywne skutki dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej, zawierający ocenę tych skutków, zasięg powodzi oraz trasy przejścia wezbrania powodziowego,

- b) jeżeli istnieje prawdopodobieństwo, że podobne zjawiska powodziowe będą miały znaczące negatywne skutki dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej;

- 3) ocenę potencjalnych negatywnych skutków powodzi mogących wystąpić w przyszłości dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej, z uwzględnieniem:

- a) topografii terenu,

- b) położenia cieków wodnych i ich ogólnych cech hydrologicznych oraz geomorfologicznych, w tym obszarów zalewowych jako naturalnych obszarów retencyjnych,
 - c) skuteczności istniejących budowli przeciwpowodziowych i regulacyjnych,
 - d) położenia obszarów zamieszkanymi,
 - e) położenia obszarów, na których jest wykonywana działalność gospodarcza;
- 4) w miarę możliwości – prognozę długofalowego rozwoju wydarzeń, w szczególności wpływu zmian klimatu na występowanie powodzi;
 - 5) określenie obszarów narażonych na niebezpieczeństwo powodzi.
3. Przepisy ust. 2 stosuje się odpowiednio przy sporządzaniu wstępnej oceny ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych.

Art. 88c. 1. Wstępną ocenę ryzyka powodziowego przygotowuje Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej.

- 2. Wstępną ocenę ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, przygotowuje minister właściwy do spraw gospodarki morskiej i przekazuje Prezesowi Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, nie później niż na 6 miesięcy przed terminem przygotowania wstępnej oceny ryzyka powodziowego. Wstępna ocena ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, stanowi integralny element wstępnej oceny ryzyka powodziowego, o której mowa w ust. 1.
- 3. Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej przekazuje projekt wstępnej oceny ryzyka powodziowego

do zaopiniowania właściwym wojewodom oraz marszałkom województw.

4. Organy, o których mowa w ust. 3, przedstawiają opinię w terminie 45 dni od dnia otrzymania projektu wstępnej oceny ryzyka powodziowego. Brak opinii we wskazanym terminie uznaje się za pozytywne zaopiniowanie projektu.
5. Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej uzgadnia z ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej sposób rozpatrzenia opinii do wstępnej oceny ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych.
6. Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej zawiadamia organy opiniujące o sposobie rozpatrzenia opinii, w terminie 45 dni od dnia ich otrzymania.
7. Przygotowanie wstępnej oceny ryzyka powodziowego dla obszarów dorzeczy, których części znajdują się na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej, poprzedza się wymianą informacji niezbędnych dla opracowania tej oceny z właściwymi władzami tych państw. Wymiana informacji następuje w trybie i w zakresie określonym w odrębnych przepisach.
8. Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej przekazuje wstępną ocenę ryzyka powodziowego dyrektorowi Rządowego Centrum Bezpieczeństwa.
9. Wstępna ocena ryzyka powodziowego podlega przeglądowi oraz, w razie potrzeby, aktualizacji co 6 lat.
10. Przepisy ust. 2 – 8 stosuje się odpowiednio do aktualizacji wstępnej oceny ryzyka powodziowego.

- Art. 88d. 1. Dla obszarów narażonych na niebezpieczeństwo powodzi, określonych we wstępnej ocenie ryzyka powodziowego, sporządza się mapy zagrożenia powodziowego.
2. Na mapach zagrożenia powodziowego przedstawia się w szczególności:
 - 1) obszary, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest niskie i wynosi raz na 500 lat lub na których istnieje prawdopodobieństwo wystąpienia zdarzenia ekstremalnego;
 - 2) obszary szczególnego zagrożenia powodzią.
 3. Na mapach zagrożenia powodziowego przedstawia się następujące elementy:
 - 1) zasięg powodzi;
 - 2) głębokość wody lub poziom zwierciadła wody;
 - 3) w uzasadnionych przypadkach – prędkość przepływu wody lub natężenie przepływu wody.
 4. Na mapach zagrożenia powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, z wyłączeniem ujściowych odcinków rzek, mogą być przedstawione wyłącznie obszary, o których mowa w ust. 2 pkt 1.

- Art. 88e. 1. Dla obszarów, o których mowa w art. 88d ust. 2, sporządza się mapy ryzyka powodziowego.
2. Na mapach ryzyka powodziowego przedstawia się:
 - 1) szacunkową liczbę mieszkańców, którzy mogą być dotknięci powodzią;
 - 2) rodzaje działalności gospodarczej wykonywanej na obszarach, o których mowa w art. 88d ust. 2;
 - 3) instalacje mogące, w razie wystąpienia powodzi, spowodować znaczne zanieczyszczenie poszcze-

gólnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości;

4) występowanie:

a) ujęć wody, stref ochronnych ujęć wody lub obszarów ochronnych zbiorników wód śródlądowych,

b) kąpielisk,

c) obszarów Natura 2000, parków narodowych oraz rezerwatów przyrody;

5) w uzasadnionych przypadkach:

a) obszary, na których mogą wystąpić powodzie, którym towarzyszy transport dużej ilości osadów i rumowiska,

b) potencjalne ogniska zanieczyszczeń wody.

Art. 88f. 1. Mapy zagrożenia powodziowego oraz mapy ryzyka powodziowego w regionie wodnym przygotowują dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej.

2. Mapy zagrożenia powodziowego oraz mapy ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, przygotowują dyrektorzy urzędów morskich i przekazują właściwym dyrektorom regionalnych zarządów gospodarki wodnej, nie później niż na 6 miesięcy przed terminem przygotowania map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego w regionie wodnym. Mapy zagrożenia powodziowego oraz mapy ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, stanowią integralny element map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego.
3. Dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej przekazują mapy, o których mowa w ust. 1:

- 1) Prezesowi Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej;
 - 2) Głównemu Geodecie Kraju;
 - 3) Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska;
 - 4) dyrektorowi Rządowego Centrum Bezpieczeństwa;
 - 5) właściwym dyrektorom urzędów żeglugi śródlądowej;
 - 6) właściwym wojewodom;
 - 7) właściwym marszałkom województw;
 - 8) właściwym starostom;
 - 9) właściwym wójtom (burmistrzom, prezydentom miast);
 - 10) właściwym komendantom wojewódzkim i powiatowym (miejskim) Państwowej Straży Pożarnej.
4. Przedstawione na mapach zagrożenia powodziowego oraz mapach ryzyka powodziowego granice obszarów, o których mowa w art. 88d ust. 2, uwzględnia się w koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, planie zagospodarowania przestrzennego województwa, miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego oraz w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego lub decyzji o warunkach zabudowy.
 5. Zmiany w dokumentach, o których mowa w ust. 4, wprowadza się w terminie 18 miesięcy od dnia przekazania map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego organom administracji publicznej, o których mowa w ust. 3 pkt 6, 7 i 9.
 6. Koszty wprowadzenia zmian w planach oraz decyzjach, o których mowa w ust. 4, ponoszą odpowiednio budżety właściwych gmin albo województw.

7. Przygotowanie map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego dla obszarów, o których mowa w art. 88d ust. 2, położonych na obszarach dorzeczy, których części znajdują się na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej, poprzedza się wymianą informacji niezbędnych do opracowania tych map z właściwymi władzami tych państw. Wymiana informacji następuje w trybie i w zakresie określonym w odrębnych przepisach.
8. Przygotowanie map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego dla obszarów, o których mowa w art. 88d ust. 2, położonych na obszarach dorzeczy, których części znajdują się na terytorium państw leżących poza granicami Unii Europejskiej, poprzedza się działaniami mającymi na celu nawiązanie w tym zakresie współpracy z właściwymi władzami tych państw.
9. Mapy zagrożenia powodziowego oraz mapy ryzyka powodziowego podlegają przeglądowi oraz, w razie potrzeby, aktualizacji co 6 lat.
10. Przepisy ust. 2 – 8 stosuje się odpowiednio do aktualizacji map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego.

Art. 88g. 1. Dla obszarów dorzeczy przygotowuje się, na podstawie map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego, plany zarządzania ryzykiem powodziowym.

2. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym zawierają:
 - 1) mapę obszaru dorzecza, na której są zaznaczone obszary narażone na niebezpieczeństwo powodzi;

- 2) mapy zagrożenia powodziowego oraz mapy ryzyka powodziowego wraz z opisem wniosków z analizy tych map;
 - 3) opis celów zarządzania ryzykiem powodziowym;
 - 4) katalog działań służących osiągnięciu celów zarządzania ryzykiem powodziowym, z uwzględnieniem ich priorytetu.
3. Przy ustalaniu działań służących osiągnięciu celów zarządzania ryzykiem powodziowym uwzględnia się w szczególności:
- 1) koszty oraz korzyści działań podejmowanych dla osiągnięcia celów zarządzania ryzykiem powodziowym;
 - 2) zasięg powodzi, trasy przejścia wezbrania powodziowego oraz obszary o potencjalnej retencji wód powodziowych;
 - 3) cele środowiskowe, o których mowa w art. 38d – 38f;
 - 4) gospodarowanie wodami;
 - 5) sposób uprawy i zagospodarowania gruntów;
 - 6) stan planowania i zagospodarowania przestrzennego;
 - 7) ochronę przyrody;
 - 8) uprawianie żeglugi morskiej i śródlądowej oraz porty morskie i porty lub przystanie zlokalizowane na wodach śródlądowych uznanych za żeglowne, wraz ze związaną z nimi infrastrukturą;
 - 9) prognozowanie powodzi i systemy wczesnego ostrzegania przed zagrożeniami;
 - 10) infrastrukturę krytyczną.

- Art. 88h. 1. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym przygotowuje Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej.
2. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, przygotowuje minister właściwy do spraw gospodarki morskiej i przekazuje Prezesowi Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej na 18 miesięcy przed terminem przygotowania planów zarządzania ryzykiem powodziowym. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, stanowią integralny element planów zarządzania ryzykiem powodziowym, o których mowa w ust. 1.
 3. W celu przygotowania planu zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszaru dorzecza, którego część znajduje się na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej, Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, podejmuje współpracę z właściwymi władzami tych państw.
 4. W celu przygotowania planu zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszaru dorzecza, którego część znajduje się na terytorium państw leżących poza granicami Unii Europejskiej, Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, podejmuje działania mające na celu nawiązanie w tym zakresie współpracy z właściwymi władzami tych państw.
 5. Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, zapewniając aktywny udział wszystkich zainteresowanych w osiągnięciu celów zarządzania ryzykiem powodziowym, w szczególności w przygotowywaniu,

przełądzie oraz aktualizacji planów zarządzania ryzykiem powodziowym, podaje do publicznej wiadomości, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w celu zgłoszenia uwag, projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym, co najmniej na rok przed rozpoczęciem okresu, którego dotyczą te plany.

6. Udostępnienie przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej albo ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej materiałów źródłowych wykorzystanych do przygotowania projektów planów zarządzania ryzykiem powodziowym odbywa się na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.
7. W terminie 6 miesięcy od dnia podania do publicznej wiadomości projektów planów zarządzania ryzykiem powodziowym zainteresowani mogą składać, do Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, pisemne uwagi do ustaleń zawartych w projektach tych planów.
8. Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej uzgadnia sposób i zakres uwzględnienia uwag do projektów planów zarządzania ryzykiem powodziowym z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, a w odniesieniu do projektów planów zarządzania ryzykiem powodziowym od strony morza, w tym mor-

skich wód wewnętrznych, z ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej.

9. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym podlegają przeglądowi oraz, w razie potrzeby, aktualizacji co 6 lat.
10. Aktualizacja planów zarządzania ryzykiem powodziowym dotyczy elementów, o których mowa w art. 88g ust. 2, i obejmuje w szczególności:
 - 1) wszelkie zmiany lub uaktualnienia dotyczące tych planów, wraz z podsumowaniem przeglądów wstępnej oceny ryzyka powodziowego, map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego;
 - 2) ocenę postępów w realizacji celów zarządzania ryzykiem powodziowym;
 - 3) opis i wyjaśnienie przyczyn niezrealizowania zaplanowanych działań zmierzających do osiągnięcia celów zarządzania ryzykiem powodziowym;
 - 4) opis działań podjętych, a niezaplanowanych w tych planach.
11. Przepisy ust. 2 – 8 stosuje się odpowiednio do aktualizacji planów zarządzania ryzykiem powodziowym.

Art. 88i. 1. Organy administracji publicznej są obowiązane do nieodpłatnego przekazywania danych niezbędnych do przygotowania wstępnej oceny ryzyka powodziowego, sporządzenia map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego oraz przygotowania planów zarządzania ryzykiem powodziowym organom przygotowującym i sporządzającym te dokumenty.

2. Przepis ust. 1 stosuje się do instytutów badawczych, w zakresie, w jakim posiadają one dane niezbędne do

przygotowania wstępnej oceny ryzyka powodziowego, sporządzenia map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego oraz przygotowania planów zarządzania ryzykiem powodziowym.

Art. 88j. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, minister właściwy do spraw gospodarki morskiej, minister właściwy do spraw administracji publicznej oraz minister właściwy do spraw wewnętrznych określą w drodze rozporządzenia:

- 1) wymagania dotyczące opracowywania map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego;
 - 2) skalę map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego.
2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, ministrowie kierują się potrzebą sprawnego sporządzenia map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego, ze szczególnym uwzględnieniem standardów i zakresu danych zawartych w państwowym zasobie geodezyjnym i kartograficznym.

Art. 88k. Ochronę ludzi i mienia przed powodzią realizuje się w szczególności przez:

- 1) kształtowanie zagospodarowania przestrzennego dolin rzecznych lub terenów zalewowych;
- 2) racjonalne retencjonowanie wód oraz użytkowanie budowli przeciwpowodziowych, a także sterowanie przepływami wód;
- 3) zapewnienie funkcjonowania systemu ostrzegania przed niebezpiecznymi zjawiskami zachodzącymi w atmosferze oraz hydrosferze;

- 4) zachowanie, tworzenie i odtwarzanie systemów retencji wód;
- 5) budowę, rozbudowę i utrzymywanie budowli przeciwpowodziowych;
- 6) prowadzenie akcji lodołamania.

Art. 88l. 1. Na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią zabrania się wykonywania robót oraz czynności utrudniających ochronę przed powodzią lub zwiększających zagrożenie powodziowe, w tym:

- 1) wykonywania urządzeń wodnych oraz budowy innych obiektów budowlanych;
 - 2) sadzenia drzew lub krzewów, z wyjątkiem plantacji wiklinowych na potrzeby regulacji wód oraz roślinności stanowiącej element zabudowy biologicznej dolin rzecznych lub służącej do wzmocnienia brzegów, obwałowań lub odsypisk;
 - 3) zmiany ukształtowania terenu, składowania materiałów oraz wykonywania innych robót, z wyjątkiem robót związanych z regulacją lub utrzymywaniem wód oraz brzegu morskiego, a także utrzymywaniem, odbudową, rozbudową lub przebudową wałów przeciwpowodziowych wraz z obiektami związanymi z nimi funkcjonalnie.
2. Jeżeli nie utrudni to ochrony przed powodzią, dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej może, w drodze decyzji, na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią, zwolnić od zakazów określonych w ust. 1.
 3. Do wniosku o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 2, dołącza się charakterystykę planowanych działań wraz z podstawowymi danymi technicznymi

i opisem planowanej technologii robót, mapę sytuacyjno-wysokościową z naniesionym schematem planowanych obiektów i robót, a w razie potrzeby, obliczenia hydrauliczne i hydrologiczne.

4. Stroną postępowania o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 2, jest wnioskodawca, właściciel wody i właściciel wału przeciwpowodziowego.
5. Decyzja, o której mowa w ust. 2, wygasa, jeżeli w terminie 2 lat od dnia, w którym stała się ostateczna, nie uzyskano wymaganego pozwolenia wodnoprawnego.
6. Na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią, w celu zapewnienia właściwych warunków przepływu wód powodziowych, dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej może, w drodze decyzji:
 - 1) wskazać sposób uprawy i zagospodarowania gruntów oraz rodzaje upraw wynikające z wymagań ochrony przed powodzią;
 - 2) nakazać usunięcie drzew lub krzewów.
7. Organem właściwym do wydania decyzji, o której mowa w ust. 2 i 6, w zakresie pasa technicznego, jest dyrektor właściwego urzędu morskiego.
8. Stroną postępowania o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 6, jest właściciel wody i posiadacz nieruchomości, której dotyczy ta decyzja.
9. Decyzja, o której mowa w ust. 6 pkt 2, wymaga uzgodnienia z właściwym regionalnym dyrektorem ochrony środowiska.

Art. 88m. Dla terenów, dla których nie określono obszarów narażonych na niebezpieczeństwo powodzi, właściwy dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej może, w drodze aktu prawa miejscowego, wprowadzić zakazy,

o których mowa w art. 40 ust. 1 pkt 3, kierując się potrzebą ochrony wód, lub zakazy, o których mowa w art. 88l ust. 1, kierując się względami bezpieczeństwa ludzi i mienia.

Art. 88n. 1. W celu zapewnienia szczelności i stabilności wałów przeciwpowodziowych zabrania się:

- 1) przejeżdżania przez wały oraz wzdłuż korony wałów pojazdami lub konno oraz przepędzania zwierząt, z wyjątkiem miejsc do tego przeznaczonych;
 - 2) uprawy gruntu, sadzenia drzew lub krzewów na wałach oraz w odległości mniejszej niż 3 m od stopy wału po stronie odpowietrznej;
 - 3) rozkopywania wałów, wbijania słupów, ustawiania znaków przez nieupoważnione osoby;
 - 4) wykonywania obiektów budowlanych, kopania studni, sadzawek, dołów oraz rowów w odległości mniejszej niż 50 m od stopy wału po stronie odpowietrznej;
 - 5) uszkodzania darniny lub innych umocnień skarp i korony wałów.
2. Zakazów, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się do robót związanych z utrzymaniem, odbudową, rozbudową lub przebudową wałów przeciwpowodziowych.
 3. Jeżeli nie wpłynie to na szczelność i stabilność wałów przeciwpowodziowych, marszałek województwa może, w drodze decyzji, zwolnić od zakazów określonych w ust. 1.
 4. Do wniosku o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 3, dołącza się charakterystykę planowanych działań wraz z podstawowymi danymi technicznymi i opisem planowanej technologii robót oraz mapę sy-

tuacyjno-wysokościową z naniesionym schematem planowanych robót. W przypadku planowania robót, które mogą naruszyć strukturę korpusu lub podłoża wałów klasy I, II lub III, dołącza się także badania hydrogeologiczne wraz z opinią dotyczącą wpływu tych robót na szczelność i stabilność wałów.

5. Stroną postępowania o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 3, jest wnioskodawca, właściciel wody i właściciel wału przeciwpowodziowego.
6. Decyzja, o której mowa w ust. 3, wygasa, jeżeli w terminie 2 lat od dnia, w którym stała się ostateczna, nie uzyskano wymaganego pozwolenia wodnoprawnego lub nie rozpoczęto wykonywania robót lub czynności wskazanych w ust. 1.
7. Starosta może, w drodze decyzji, nakazać usunięcie drzew lub krzewów z wałów przeciwpowodziowych oraz terenów, o których mowa w ust. 1 pkt 2.
8. Decyzja, o której mowa w ust. 7, wymaga uzgodnienia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska.

Art. 88o. 1. W przypadku wykonania robót lub czynności, o których mowa w art. 40 ust. 1 pkt 3, art. 88l ust. 1 lub art. 88n ust. 1, nieobjętych decyzją, o której mowa w art. 40 ust. 3, art. 88l ust. 2 lub art. 88n ust. 3, organ właściwy do wydania tej decyzji może nakazać, w drodze decyzji, przywrócenie stanu nieutrudniającego ochrony przed powodzią i niepowodującego zanieczyszczenia wód, na koszt tego, kto wykonał te roboty lub czynności.

2. W decyzji, o której mowa w ust. 1, określa się termin przywrócenia stanu nieutrudniającego ochrony przed powodzią i niepowodującego zanieczyszczenia wód.

3. Drogi, urządzenia do przepędzania zwierząt oraz przejazdu przez wały przeciwpowodziowe wykonuje na swój koszt inwestor budujący wał, a utrzymuje ten, na którym ciąży obowiązek utrzymania drogi, urządzenia lub przejazdu.

Art. 88p. 1. W przypadku ostrzeżenia o nadejściu wezbrania powodziowego dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej, w drodze decyzji, może nakazać zakładowi piętrzącemu wodę obniżenie piętrzenia wody lub opróżnienie zbiornika, bez odszkodowania.

2. Decyzji, o której mowa w ust. 1, nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.
3. Decyzja, o której mowa w ust. 1, wymaga uzgodnienia z właściwymi wojewodami. Brak stanowiska w ciągu 2 godzin od chwili przekazania wniosku o uzgodnienie decyzji uznaje się za dokonanie jej uzgodnienia.

Art. 88q. 1. W przypadku wprowadzenia stanu klęski żywiołowej, w celu zapobieżenia skutkom powodzi, dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej może, w drodze aktu prawa miejscowego, wprowadzić czasowe ograniczenia w korzystaniu z wód, w szczególności w zakresie poboru wody lub wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi oraz zmiany sposobu gospodarowania wodą w zbiornikach retencyjnych.

2. Wprowadzenie czasowych ograniczeń, o których mowa w ust. 1, zawiesza wykonywanie uprawnień wynikających z pozwoleń wodnoprawnych. Zakładom nie przysługuje z tego tytułu odszkodowanie.

DZIAŁ Vb

Ochrona przed suszą

- Art. 88r. 1. Ochrona przed suszą jest zadaniem organów administracji rządowej i samorządowej.
2. Ochronę przed suszą prowadzi się zgodnie z planami przeciwdziałania skutkom suszy na obszarach dorzeczy oraz planami przeciwdziałania skutkom suszy w regionach wodnych.
 3. Plany przeciwdziałania skutkom suszy, o których mowa w ust. 2, zawierają:
 - 1) analizę możliwości powiększenia dyspozycyjnych zasobów wodnych;
 - 2) propozycje budowy, rozbudowy lub przebudowy urządzeń wodnych;
 - 3) propozycje niezbędnych zmian w zakresie korzystania z zasobów wodnych oraz zmian naturalnej i sztucznej retencji.
 4. Plany przeciwdziałania skutkom suszy zawierają także katalog działań służących ograniczeniu skutków suszy.

- Art. 88s. 1. Plany przeciwdziałania skutkom suszy na obszarach dorzeczy przygotowuje Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej i ministrem właściwym do spraw rozwoju wsi.
2. Plany przeciwdziałania skutkom suszy w regionach wodnych przygotowują dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej.
 3. Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej i dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej, zapewniając aktywny udział wszystkich zainteresowanych w przygotowywaniu oraz aktualizacji planów przeciwdziałania skutkom suszy, podają do publicznej wiadomości, na zasadach i w trybie określo-

nych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w celu zgłoszenia uwag:

- 1) harmonogram i program prac związanych z przygotowaniem planów przeciwdziałania skutkom suszy;
 - 2) projekty planów przeciwdziałania skutkom suszy, co najmniej na rok przed rozpoczęciem okresu, którego dotyczą te plany.
4. Udostępnienie przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej i dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej materiałów źródłowych wykorzystanych do przygotowania projektów planów przeciwdziałania skutkom suszy odbywa się na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.
 5. W terminie 6 miesięcy od dnia podania do publicznej wiadomości dokumentów, o których mowa w ust. 3, zainteresowani mogą składać odpowiednio do Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej albo dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej uwagi do ustaleń zawartych w tych dokumentach.
 6. Aktualizacji planów przeciwdziałania skutkom suszy dokonuje się co 6 lat.
 7. Przepisy ust. 3 – 5 stosuje się odpowiednio do aktualizacji planów przeciwdziałania skutkom suszy.

Art. 88t. 1. W przypadku wprowadzenia stanu klęski żywiołowej, w celu ograniczenia skutków suszy, dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej może, w drodze aktu prawa miejscowego, wprowadzić czasowe ograniczenia w korzystaniu z wód, w szczególności w zakresie poboru wody lub wprowadzania ścieków do wód albo do ziemi oraz zmiany sposobu gospodarowania wodą w zbiornikach retencyjnych.

2. Wprowadzenie czasowych ograniczeń, o których mowa w ust. 1, zawiesza wykonywanie uprawnień wynikających z pozwoleń wodnoprawnych. Zakładom nie przysługuje z tego tytułu odszkodowanie.”;

25) w art. 90 w ust. 1:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) przygotowuje:

- a) wstępną ocenę ryzyka powodziowego,
- b) plany zarządzania ryzykiem powodziowym,
- c) plany przeciwdziałania skutkom suszy na obszarach dorzeczy;”

b) pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) sprawuje nadzór nad funkcjonowaniem państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej, państwowej służby hydrogeologicznej oraz państwowej służby do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących;”;

26) w art. 92:

a) w ust. 3:

– pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) sporządzanie, prowadzenie, weryfikowanie i bieżące aktualizowanie wykazów obszarów chronionych

utworzonych na podstawie przepisów ustawy oraz odrębnych przepisów;”

– uchyla się pkt 5,

– pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) sporządzanie map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego;”

– po pkt 6 dodaje się pkt 6a i 6b w brzmieniu:

„6a) współpraca w przygotowywaniu wstępnej oceny ryzyka powodziowego i planów zarządzania ryzykiem powodziowym;

6b) przygotowywanie planów przeciwdziałania skutkom suszy w regionach wodnych;”

– uchyla się pkt 9,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W ramach gospodarowania mieniem Skarbu Państwa, związanym z gospodarką wodną, dyrektor regionalnego zarządu realizuje w imieniu Prezesa Krajowego Zarządu zadania związane z utrzymywaniem śródlądowych wód powierzchniowych lub urządzeń wodnych oraz pełni funkcję inwestora w zakresie gospodarki wodnej w regionie wodnym.”

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Dyrektor regionalnego zarządu, dla realizacji zadań, o których mowa w ust. 4, może tworzyć jednostki organizacyjne, w trybie przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1240 oraz z 2010 r. Nr 28, poz. 146, Nr 96, poz. 620 i Nr 123, poz. 835).”

27) art. 93 otrzymuje brzmienie:

„Art. 93. 1. Dyrektor regionalnego zarządu jest powoływany przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej,

spośród osób wyłonionych w drodze otwartego i konkurencyjnego naboru, na wniosek Prezesa Krajowego Zarządu, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Gospodarki Wodnej. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, na wniosek Prezesa Krajowego Zarządu, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Gospodarki Wodnej, odwołuje dyrektora regionalnego zarządu.

2. Zastępcy dyrektora regionalnego zarządu są powoływani przez Prezesa Krajowego Zarządu, spośród osób wyłonionych w drodze otwartego i konkurencyjnego naboru, na wniosek dyrektora regionalnego zarządu, po zasięgnięciu opinii rady gospodarki wodnej regionu wodnego. Prezes Krajowego Zarządu, na wniosek dyrektora regionalnego zarządu, po zasięgnięciu opinii rady gospodarki wodnej regionu wodnego, odwołuje zastępców dyrektora regionalnego zarządu.
3. Stanowisko dyrektora regionalnego zarządu może zajmować osoba, która:
 - 1) posiada tytuł zawodowy magistra lub równorzędny;
 - 2) jest obywatelem polskim;
 - 3) korzysta z pełni praw publicznych;
 - 4) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
 - 5) nie była karana zakazem zajmowania stanowisk kierowniczych w urzędach organów władzy publicznej lub pełnienia funkcji związanych z dysponowaniem środkami publicznymi;
 - 6) posiada kompetencje kierownicze;
 - 7) posiada co najmniej 6-letni staż pracy na stanowiskach związanych z zadaniami z zakresu gospoda-

rowania wodami, w tym co najmniej 3-letni staż pracy na stanowisku kierowniczym w jednostkach sektora finansów publicznych.

4. Ogłoszenie o naborze na stanowisko dyrektora regionalnego zarządu umieszcza się w miejscu powszechnie dostępnym w siedzibie regionalnego zarządu oraz w Biuletynie Informacji Publicznej regionalnego zarządu i w Biuletynie Informacji Publicznej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.
5. Ogłoszenie o naborze zawiera:
 - 1) nazwę i adres regionalnego zarządu;
 - 2) określenie stanowiska;
 - 3) wymagania związane ze stanowiskiem;
 - 4) zakres zadań wykonywanych na stanowisku;
 - 5) wskazanie wymaganych dokumentów;
 - 6) termin i miejsce składania dokumentów;
 - 7) informację o metodach i technikach naboru.
6. Termin, o którym mowa w ust. 5 pkt 6, nie może być krótszy niż 10 dni od dnia umieszczenia ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.
7. Nabór na stanowisko dyrektora regionalnego zarządu przeprowadza zespół, powołany przez Prezesa Krajowego Zarządu, liczący co najmniej 3 osoby, których wiedza i doświadczenie dają rękojmię wyłonienia najlepszych kandydatów. W toku naboru ocenia się doświadczenie zawodowe kandydata, wiedzę niezbędną do wykonywania zadań na stanowisku, na które jest przeprowadzany nabór, oraz kompetencje kierownicze.

8. Ocena kompetencji kierowniczych, o których mowa w ust. 7, może być dokonana na wniosek zespołu przez osobę niebędącą jego członkiem, która posiada odpowiednie kwalifikacje do dokonania tej oceny.
9. Członek zespołu oraz osoba, o której mowa w ust. 8, mają obowiązek zachowania w tajemnicy informacji dotyczących osób ubiegających się o stanowisko, uzyskanych w trakcie naboru.
10. W toku naboru zespół wyłania nie więcej niż 3 kandydatów, których przedstawia Prezesowi Krajowego Zarządu.
11. Z przeprowadzonego naboru zespół sporządza protokół zawierający:
 - 1) nazwę i adres regionalnego zarządu;
 - 2) określenie stanowiska, na które był prowadzony nabór, oraz liczbę kandydatów;
 - 3) imiona, nazwiska i adresy nie więcej niż 3 najlepszych kandydatów uszeregowanych według poziomu spełniania przez nich wymagań określonych w ogłoszeniu o naborze;
 - 4) informację o zastosowanych metodach i technikach naboru;
 - 5) uzasadnienie dokonanego wyboru albo powody niewyłonienia kandydata;
 - 6) skład zespołu.
12. Ogłoszenie o wyniku naboru umieszcza się w Biuletynie Informacji Publicznej regionalnego zarządu i w Biuletynie Informacji Publicznej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.
13. Ogłoszenie o wyniku naboru zawiera:
 - 1) nazwę i adres regionalnego zarządu;

- 2) określenie stanowiska, na które był prowadzony nabór;
 - 3) imiona i nazwiska wybranych kandydatów oraz ich miejsca zamieszkania w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego albo informację o niewyłączeniu kandydata.
14. Umieszczenie w Biuletynie Informacji Publicznej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej ogłoszenia o naborze oraz o wyniku tego naboru jest bezpłatne.
 15. Zespół przeprowadzający nabór na stanowiska, o których mowa w ust. 2, powołuje dyrektor regionalnego zarządu.
 16. Przepisy ust. 3 – 14 stosuje się odpowiednio do przeprowadzania naboru na stanowiska, o których mowa w ust. 2.”;
- 28) w art. 100 w ust. 2 uchyla się pkt 2;
- 29) w dziale VI tytuł rozdziału 2 otrzymuje brzmienie:
- „Państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna, państwowa służba hydrogeologiczna oraz państwowa służba do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących”;
- 30) w art. 102:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
 - „1. Państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna wykonuje zadania państwa w zakresie osłony hydrologicznej i meteorologicznej społeczeństwa, środowiska, dziedzictwa kulturowego, gospodarki i rozpoznawania zagrożeń niebezpiecznymi zjawiskami zachodzącymi w atmosferze lub hydrosferze, a także na potrzeby rozpoznania i kształtowania oraz ochrony zasobów wodnych kraju.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Państwowa służba do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących wykonuje zadania państwa w zakresie nadzoru nad stanem technicznym i stanem bezpieczeństwa budowli piętrzących.

2b. Kompetencje państwowej służby do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących nie naruszają kompetencji organów nadzoru budowlanego, określonych w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.”,

c) po ust. 4a dodaje się ust. 4b i 4c w brzmieniu:

„4b. Państwową służbę do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących pełni Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej.

4c. Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej posiada i utrzymuje bazę danych historycznych i bieżących z zakresu stanu technicznego oraz stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących, zgromadzoną w wyniku ujednoczonych metod określania stanu technicznego oraz stanu bezpieczeństwa tych budowli, stanowiącą jednolite źródło informacji dla organów administracji rządowej.”;

31) w art. 103 dodaje się pkt 7 i 8 w brzmieniu:

„7) prowadzenie działań edukacyjnych w zakresie hydrologii, meteorologii i oceanologii;

8) współpraca z organami administracji publicznej w zakresie ograniczania skutków niebezpiecznych zjawisk zachodzących w atmosferze i hydrosferze.”;

32) po art. 103 dodaje się art. 103a w brzmieniu:

„Art. 103a. 1. Do zadań państwowej służby do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących należy:

- 1) wykonywanie badań i pomiarów pozwalających opracować ocenę stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa:
 - a) budowli piętrzących stanowiących własność Skarbu Państwa, zaliczonych na podstawie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane do I lub II klasy,
 - b) budowli piętrzących stanowiących własność Skarbu Państwa, innych niż określone w lit. a, wskazanych przez Prezesa Krajowego Zarządu, które z uwagi na zły stan techniczny zagrażają lub mogą zagrażać bezpieczeństwu;
- 2) opracowywanie ocen stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących, o których mowa w pkt 1;
- 3) prowadzenie bazy danych dotyczących budowli piętrzących, zawierającej dane techniczne oraz informacje o lokalizacji, stanie prawnym, stanie technicznym i stanie bezpieczeństwa tych budowli;
- 4) opracowywanie, w oparciu o wykonane oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących, raportu o stanie bezpieczeństwa tych budowli;
- 5) wyznaczanie i weryfikacja stref zagrożenia zalaniem lub podtopieniem terenów położonych poniżej budowli piętrzących, o których mowa w pkt 1, w wyniku awarii lub katastrofy tych budowli;
- 6) analiza i weryfikacja wytycznych w zakresie wykonywania badań, pomiarów i ocen stanu

technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących, w oparciu o aktualną wiedzę techniczną;

7) organizowanie szkoleń i seminariów dotyczących bezpieczeństwa budowli piętrzących.

2. Państwowa służba do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących przekazuje:

1) wyniki badań i pomiarów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, oraz oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących, Prezesowi Krajowego Zarządu oraz właściwemu dyrektorowi regionalnego zarządu, niezwłocznie po ich opracowaniu;

2) raport, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, Prezesowi Krajowego Zarządu oraz Głównemu Inspektorowi Nadzoru Budowlanego, nie później niż do dnia 31 marca każdego roku.”;

33) w art. 104:

a) w ust. 1:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) podstawową sieć i specjalne sieci pomiarowo-
-obserwacyjne;”;

– w pkt 4 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) organizują, nadzorują i eksploatują podstawową sieć i specjalne sieci pomiarowo-obserwacyjne oraz system gromadzenia, przetwarzania i wymiany danych;”;

b) w ust. 2:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Podstawową sieć pomiarowo-obserwacyjną stanowią;”;

– w pkt 2 uchyla się lit. c,

c) w ust. 3:

- wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Specjalne sieci pomiarowo-obszernacyjne:”;
- dodaje się pkt 5 w brzmieniu:
„5) lotniskowe stacje meteorologiczne.”;

34) po art. 104 dodaje się art. 104a w brzmieniu:

„Art. 104a. Państwowa służba do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących posiada i utrzymuje:

- 1) specjalistyczny sprzęt niezbędny do prowadzenia badań i pomiarów stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących;
- 2) system gromadzenia, przetwarzania i wymiany danych;
- 3) komórki organizacyjne, które:
 - a) wykonują badania i pomiary niezbędne do sporządzenia ocen stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących oraz określenia stref zagrożeń, o których mowa w art. 103a ust. 1 pkt 5,
 - b) opracowują oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących,
 - c) opracowują raport o stanie bezpieczeństwa budowli piętrzących na podstawie analizy ocen stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących, o których mowa w art. 103a ust. 1 pkt 1,
 - d) prowadzą prace rozwojowe i metodyczne w zakresie oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących oraz w zakresie określonym w pkt 2 i art. 103a ust. 1 pkt 1, 5 i 6.”;

35) w art. 108:

a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Osoby wykonujące badania, pomiary, obserwacje oraz prace kontrolne na potrzeby realizacji przez państwową służbę hydrologiczno-meteorologiczną, państwową służbę hydrogeologiczną lub państwową służbę do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących zadań, o których mowa w art. 103, 103a ust. 1 lub art. 105, a także prace związane z wykonywaniem, obsługą lub utrzymaniem urządzeń pomiarowych służb państwowych, mają prawo do:”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Właściciel nieruchomości jest obowiązany umożliwić wykonanie prac, o których mowa w ust. 1, przez osoby upoważnione przez państwową służbę hydrologiczno-meteorologiczną, państwową służbę hydrogeologiczną oraz państwową służbę do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących.”;

36) po art. 108 dodaje się art. 108a w brzmieniu:

„Art. 108a. 1. Wobec pracowników inżynieryjno-technicznych zatrudnionych w ramach państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej wprowadza się rozkład czasu pracy:

- 1) zmianowy – na stanowiskach, na których jest to konieczne ze względu na szczególne warunki pracy lub warunki atmosferyczne;
 - 2) podstawowy – na pozostałych stanowiskach.
2. Stanowiska, o których mowa w ust. 1, ustala dyrektor Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej.
3. Zmianowy rozkład czasu pracy pracowników, o których mowa w ust. 1, polega na wykonywaniu powierzonych im zadań nie dłużej niż przez

48 godzin, po których następuje, co najmniej 48 godzin wolnych od pracy.

4. Podstawowy rozkład czasu pracy pracowników, o których mowa w ust. 1, polega na wykonywaniu powierzonych im zadań w dobowym wymiarze czasu pracy nieprzekraczającym 8 godzin, w okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 3 miesięcy.
5. Czas pracy pracowników, o których mowa w ust. 1, nie może przekraczać przeciętnie 40 godzin tygodniowo w przyjętym okresie rozliczeniowym, nieprzekraczającym 6 miesięcy.
6. W szczególnie uzasadnionych przypadkach dyrektor Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej może ustalić indywidualny rozkład czasu pracy pracowników, o których mowa w ust. 1, w ramach normy czasu pracy, o której mowa w ust. 4.”;

37) w art. 109:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna, państwowa służba hydrogeologiczna oraz państwowa służba do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących są finansowane ze środków budżetu państwa.”,

b) w ust. 2:

– pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

- „1) utrzymanie bieżącej działalności państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej, państwowej służby hydrogeologicznej oraz państwowej służby do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących;
- 2) utrzymanie, odbudowa, rozbudowa, przebudowa i rozbiórka podstawowej sieci pomiarowo-obszerniczej państwowej służby hydrologiczno-

- meteorologicznej oraz systemu gromadzenia, przetwarzania i wymiany danych;”
- dodaje się pkt 8 i 9 w brzmieniu:
- „8) prowadzenie działań edukacyjnych w zakresie hydrologii, meteorologii i oceanologii;
- 9) współpraca z organami administracji publicznej, w zakresie ograniczania skutków niebezpiecznych zjawisk zachodzących w atmosferze i hydrosferze.”
- c) w ust. 3 pkt 6 otrzymuje brzmienie:
- „6) utrzymanie specjalnych sieci pomiarowo-
-obserwacyjnych.”
- d) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:
- „4. Państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna, państwowa służba hydrogeologiczna oraz państwowa służba do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących mogą być dofinansowywane z innych środków publicznych, na zasadach dotyczących wykorzystania tych środków.
5. Podmioty, które dla potrzeb działalności gospodarczej lub dla realizacji zadań, o których mowa w ust. 3, korzystają z informacji uzyskanych z:
- 1) podstawowej sieci pomiarowo-obserwacyjnej, systemu gromadzenia, przetwarzania i wymiany danych oraz biur prognoz hydrologicznych i biur prognoz meteorologicznych państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej,
- 2) sieci obserwacyjno-badawczej wód podziemnych państwowej służby hydrogeologicznej
- ponoszą koszty utrzymania, odbudowy, rozbudowy i przebudowy tych sieci, systemów i biur lub koszty wykonania tych badań, pomiarów i ocen, na zasadach uzgodnionych przez strony w umowie.”

38) w art. 110:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Właścicielem informacji zbieranych i przetwarzanych w wyniku realizacji standardowych procedur przetwarzania informacji przez państwową służbę hydrologiczno-meteorologiczną, państwową służbę hydrogeologiczną oraz państwową służbę do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących jest Skarb Państwa.”,

b) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej oraz Państwowy Instytut Geologiczny mogą odpłatnie udostępniać informacje zbierane i przetwarzane w wyniku realizacji standardowych procedur innym odbiorcom niż określone w ust. 3 i 4. Wpływy z tego tytułu stanowią dochód, odpowiednio, Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej albo Państwowego Instytutu Geologicznego i są przeznaczone, odpowiednio, na pełnienie państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej albo państwowej służby hydrogeologicznej.”;

39) w art. 113:

a) w ust. 1:

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) plan zarządzania ryzykiem powodziowym;”,

– dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) plan przeciwdziałania skutkom suszy na obszarze dorzecza;” ,

– uchyla się pkt 3,

b) w ust. 3 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) wykazy wielkości emisji i stężeń:

a) substancji priorytetowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 38d ust. 4,

- b) innych substancji, niż wskazane w lit. a, powodujących zanieczyszczenie
 - dla których zostały określone środowiskowe normy jakości;”
 - c) w ust. 4 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
 - „1) jednolitych części wód, przeznaczonych do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia, o których mowa w art. 49b ust. 3;”
 - d) uchyla się ust. 5;
- 40) uchyla się art. 113a;
- 41) po art. 113a dodaje się art. 113b w brzmieniu:
- „Art. 113b. 1. Program wodno-środowiskowy kraju określa podstawowe i uzupełniające działania zmierzające do poprawy lub utrzymania dobrego stanu wód w poszczególnych obszarach dorzeczy.
 - 2. Działania podstawowe, o których mowa w ust. 1, są ukierunkowane na spełnienie minimalnych wymogów i obejmują:
 - 1) działania umożliwiające wdrożenie przepisów dotyczących ochrony wód, w szczególności działania:
 - a) służące zaspokajaniu obecnych i przyszłych potrzeb wodnych w zakresie zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi w rozumieniu ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków,
 - b) służące ochronie siedlisk lub gatunków zgodnie z ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody,

- c) służące kontroli zagrożeń wypadkami z udziałem substancji niebezpiecznych w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,
 - d) związane z oceną oddziaływania przedsięwzięć na środowisko oraz na obszar Natura 2000,
 - e) służące właściwemu wykorzystaniu osadów ściekowych,
 - f) służące zapobieganiu zanieczyszczeniom ze źródeł rolniczych, o których mowa w art. 47;
- 2) działania służące wdrożeniu zasady zwrotu kosztów usług wodnych, uwzględniającej wkład wniesiony przez użytkowników wód oraz koszty środowiskowe i koszty zasobowe;
 - 3) działania służące propagowaniu skutecznego i zrównoważonego korzystania z wody w celu niedopuszczenia do zagrożenia realizacji celów środowiskowych;
 - 4) działania prewencyjne, ochronne i kontrolne, związane z ochroną wód przed zanieczyszczeniami pochodzącymi ze źródeł punktowych i obszarowych;
 - 5) działania uniemożliwiające znaczny wzrost stężeń substancji priorytetowych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 38d ust. 4, charakteryzujących się zdolnością do akumulacji, w osadach lub organizmach żywych;
 - 6) działania na rzecz optymalizowania zasad kształtowania zasobów wodnych i warunków

korzystania z nich, w tym działania na rzecz kontroli poboru wody;

- 7) ograniczanie poboru słodkich wód powierzchniowych i wód podziemnych, a także ograniczanie piętrzenia słodkich wód powierzchniowych, z uwzględnieniem potrzeby rejestrowania takich ograniczeń;
- 8) ograniczanie sztucznego zasilania wód podziemnych, które jest dopuszczalne tylko przy założeniu, że dokonywany w tym celu pobór wody powierzchniowej lub wody podziemnej nie zagrozi osiągnięciu celów środowiskowych, ustalonych dla wód zasilanych lub zasilających;
- 9) działania służące eliminowaniu lub ograniczaniu zanieczyszczeń ze źródeł obszarowych, w tym stanowienie przepisów prawa powszechnie obowiązującego;
- 10) działania służące temu, aby znaczące oddziaływania na stan wód, nieobjęte działaniami wymienionymi w pkt 1 – 9, zostały poprzedzone przedsięwzięciami zapewniającymi utrzymanie warunków hydromorfologicznych jednolitych części wód na takim poziomie, który umożliwi osiągnięcie wymaganego stanu ekologicznego lub dobrego potencjału ekologicznego, w przypadku sztucznych lub silnie zmienionych jednolitych części wód;
- 11) niewprowadzanie zanieczyszczeń bezpośrednio do wód podziemnych, rozumiane jako wprowadzanie w inny sposób niż przez przesiąkanie przez glebę i podglebie, z zastrzeżeniem wyjątków określonych

w odrębnych przepisach, o ile nie zagrażą one osiągnięciu celów środowiskowych dla jednolitych części wód podziemnych;

12) działania służące eliminowaniu substancji priorytetowych z wód powierzchniowych oraz stopniowemu ograniczaniu innych zanieczyszczeń, jeżeli mogłyby one zagrazić osiągnięciu celów środowiskowych ustalonych dla tych wód;

13) działania zapobiegające uwalnianiu w znaczących ilościach substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego z instalacji technicznych, a także służące zapobieganiu lub łagodzeniu skutków zanieczyszczeń niedających się przewidzieć, w tym przez stosowanie systemów wczesnego ostrzegania, a w przypadku zaistnienia niedających się przewidzieć okoliczności – niezbędne środki dla zredukowania zagrożeń dla ekosystemów wodnych.

3. Realizacja działań, o których mowa w ust. 2, nie powinna:

1) powodować wzrostu zanieczyszczenia wód morskich;

2) przyczyniać się bezpośrednio ani pośrednio do wzrostu zanieczyszczenia śródlądowych wód powierzchniowych, chyba że byłoby to z korzyścią dla środowiska jako całości.

4. Działania, o których mowa w ust. 2 pkt 6 – 10, podlegają bieżącej weryfikacji i, w miarę potrzeby, aktualizacji.

5. Działania uzupełniające, o których mowa w ust. 1, są ukierunkowane w szczególności na osiągnięcie celów środowiskowych i mogą wskazywać:
 - 1) środki prawne, administracyjne i ekonomiczne niezbędne do zapewnienia optymalnego wdrożenia przyjętych działań;
 - 2) wynegocjowane porozumienia dotyczące korzystania ze środowiska;
 - 3) działania na rzecz ograniczenia emisji;
 - 4) zasady dobrej praktyki;
 - 5) rekonstrukcję terenów podmokłych;
 - 6) działania służące efektywnemu korzystaniu z wody i ponownemu jej wykorzystaniu, przede wszystkim promowanie technologii polegających na efektywnym wykorzystaniu wody w przemyśle i wodooszczędnych technik nawodnień;
 - 7) przedsięwzięcia techniczne, badawcze, rozwojowe, demonstracyjne i edukacyjne.
6. Przy sporządzaniu programu wodno-środowiskowego kraju przeprowadza się analizy ekonomiczne związane z korzystaniem z wód, z uwzględnieniem zasady zwrotu kosztów usług wodnych oraz długoterminowych prognoz dotyczących możliwości zaspokojenia potrzeb w zakresie korzystania z zasobów wodnych na obszarze dorzecza.
7. Usługi wodne oznaczają działalność umożliwiającą gospodarstwom domowym, instytucjom publicznym i podmiotom gospodarczym zaspokojenie ich potrzeb wodnych, w szczególności przez:

- 1) utrzymywanie i kształtowanie zasobów wodnych, przede wszystkim przez piętrzenie, pobór, magazynowanie, uzdatnianie i bystrybucję wody;
 - 2) odbieranie, oczyszczanie i odprowadzanie ścieków.
8. W przypadku stwierdzenia, na podstawie wyników monitoringu wód lub innych danych, w toku opracowywania projektu programu wodno-środowiskowego kraju, że osiągnięcie celów środowiskowych jest zagrożone, należy:
- 1) dokonać analizy przyczyn tych zagrożeń;
 - 2) poddać przeglądowi udzielone pozwolenia wodnoprawne;
 - 3) poddać przeglądowi i dostosować programy monitoringu wód;
 - 4) uzupełnić program wodno-środowiskowy kraju o dodatkowe działania.
9. Program wodno-środowiskowy kraju podlega przeglądowi i, w miarę potrzeby, aktualizacji co 6 lat.
10. Działania zawarte w aktualizacjach zostaną wprowadzone w ciągu 3 lat od ich ustalenia.”;
- 42) w art. 114 w ust. 1:
- a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:
 - „3) wykazy obszarów chronionych, o których mowa w art. 113 ust. 4, wraz z graficznym przedstawieniem przebiegu ich granic oraz określeniem podstaw prawnych ich utworzenia;”
 - b) po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:
 - „3a) wykazy, o których mowa w art. 113 ust. 3 pkt 1a, wraz z ich graficznym przedstawieniem, o ile jest dostępne;”

43) art. 114a otrzymuje brzmienie:

„Art. 114a. 1. Dopuszcza się ustalenie mniej rygorystycznych celów środowiskowych niż określone w art. 38d i 38e dla wybranych jednolitych części wód, które są w takim stopniu zmienione działalnością człowieka lub których naturalne warunki są takie, że osiągnięcie tych celów byłoby niewykonalne lub rodziłoby nieproporcjonalnie wysokie koszty w stosunku do spodziewanych korzyści i jednocześnie:

- 1) potrzeby w zakresie środowiska, społeczne lub gospodarcze, zaspokajane przez taką działalność człowieka, nie mogą być zaspokojone za pomocą innych działań, korzystniejszych z punktu widzenia środowiska i bez ponoszenia nieproporcjonalnie wysokich kosztów w stosunku do spodziewanych korzyści;
- 2) dla wód powierzchniowych osiąga się najlepszy z możliwych stan ekologiczny i chemiczny przy danych oddziaływaniach, których nie można byłoby w racjonalny sposób uniknąć z powodu charakteru działalności człowieka lub rodzaju zanieczyszczenia;
- 3) dla wód podziemnych zachodzą możliwie jak najmniejsze zmiany dobrego stanu ilościowego i dobrego stanu chemicznego przy danych oddziaływaniach, których nie można byłoby w racjonalny sposób uniknąć z powodu charakteru działalności człowieka lub rodzaju zanieczyszczenia;
- 4) nie zachodzi dalsze pogorszenie stanu jednolitych części wód.

2. Mniej rygorystyczne cele środowiskowe zawiera się i szczegółowo uzasadnia w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza oraz weryfikuje co 6 lat.”;

44) w art. 116 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Warunki korzystania z wód zlewni sporządza się dla obszarów, dla których w wyniku ustaleń planu, o którym mowa w art. 113 ust. 1 pkt 1a, jest konieczne określenie szczególnych zasad ochrony zasobów wodnych, a zwłaszcza ich ilości i jakości, w celu osiągnięcia dobrego stanu wód.”;

45) uchyla się art. 117;

46) art. 118 otrzymuje brzmienie:

„Art. 118. Ustalenia planów, o których mowa w art. 113 ust. 1 pkt 1a – 2a, uwzględnia się w koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, strategii rozwoju województwa, planach zagospodarowania przestrzennego województwa, studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego.”;

47) w art. 119:

a) w ust. 2 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) Prezes Krajowego Zarządu podejmuje działania, o których mowa w art. 113b ust. 8 pkt 1 i 4;

2) Główny Inspektor Ochrony Środowiska podejmuje działania, o których mowa w art. 113b ust. 8 pkt 3.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Rada Ministrów zatwierdza i ogłasza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”:

1) plan gospodarowania wodami na obszarze dorzecza;

2) plan zarządzania ryzykiem powodziowym;

3) plan przeciwdziałania skutkom suszy na obszarze dorzecza.”;

48) po art. 119 dodaje się art. 119a w brzmieniu:

„Art. 119a. Opracowanie planów zarządzania ryzykiem powodziowym i ich przeglądy przeprowadza się w sposób skoordynowany z przeglądami planów gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.”;

49) w art. 122:

a) w ust. 2 część wspólna wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„– na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią, jeżeli wydano decyzje, o których mowa w art. 40 ust. 3 i art. 881 ust. 2.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Pozwolenie wodnoprawne, o którym mowa w ust. 2 pkt 2 i 3, nie jest wymagane na obszarze pasa technicznego utworzonego dla morza terytorialnego lub morskich wód wewnętrznych, z wyłączeniem ujściowych odcinków rzek.”,

c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Obowiązek posiadania pozwolenia wodnoprawnego, o którym mowa w ust. 1 pkt 10, dotyczy także wytwórcy ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego określone w przepisach wydanych na podstawie art. 45a ust. 1.”;

50) w art. 123:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli o wydanie pozwolenia wodnoprawnego ubiega się kilka zakładów, których działalność wzajemnie się wyklucza z powodu stanu zasobów wodnych, pierwszeństwo w uzyskaniu pozwolenia wodnoprawnego mają zakłady,

które będą pobierać wodę w celu zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia, następnie – zakłady, których korzystanie z wód przyczyni się do zwiększenia naturalnej lub sztucznej retencji wód lub poprawy stosunków biologicznych w środowisku wodnym, a w dalszej kolejności właściciele oraz posiadacze samoistni i zależni innych obiektów, instalacji lub urządzeń infrastruktury krytycznej.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Jeżeli jednym z zakładów ubiegających się o wydanie pozwolenia wodnoprawnego jest właściciel urządzenia wodnego koniecznego do realizacji tego pozwolenia, pierwszeństwo w uzyskaniu pozwolenia przysługuje temu zakładowi.”;

51) w art. 124 pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11) odbudowę, rozbudowę, przebudowę lub rozbiórkę urządzeń pomiarowych służb państwowych na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią, jeżeli wydano decyzję, o której mowa w art. 88l ust. 2.”;

52) w art. 127:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Pozwolenie wodnoprawne na wycinanie roślin z wód lub z brzegu oraz wydobywanie kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów z wód lub z obszarów szczególnego zagrożenia powodzią wydaje się na okres nie dłuższy niż 5 lat.”,

b) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Stroną postępowania w sprawie o wydanie pozwolenia wodnoprawnego jest:

1) wnioskodawca ubiegający się o wydanie pozwolenia wodnoprawnego;

- 2) właściciel wody;
 - 3) właściciel urządzeń kanalizacyjnych, do których wprowadzane będą ścieki przemysłowe zawierające substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego;
 - 4) właściciel istniejącego urządzenia wodnego znajdującego się w zasięgu oddziaływania zamierzonego korzystania z wód lub planowanych do wykonania urządzeń wodnych;
 - 5) władający powierzchnią ziemi położoną w zasięgu oddziaływania zamierzonego korzystania z wód lub planowanych do wykonania urządzeń wodnych;
 - 6) uprawniony do rybactwa w zasięgu oddziaływania zamierzonego korzystania z wód lub planowanych do wykonania urządzeń wodnych.”,
- c) po ust. 7 dodaje się ust. 7a – 7c w brzmieniu:
- „7a. Jeżeli liczba stron postępowania w sprawie o wydanie pozwolenia wodnoprawnego przekracza 20, do stron innych niż:
- 1) wnioskodawca,
 - 2) właściciel wody,
 - 3) właściciel urządzeń wodnych,
 - 4) uprawniony do rybactwa
- stosuje się przepis art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego.
- 7b. Dyrektor regionalnego zarządu albo marszałek województwa podlega wyłączeniu od załatwienia sprawy, której jest stroną.
- 7c. W przypadku, o którym mowa w ust. 7b, sprawę załatwia dyrektor regionalnego zarządu albo marszałek województwa wyznaczeni przez Prezesa Krajowego Zarządu.”,

d) uchyla się ust. 9;

53) w art.128:

a) w ust. 1:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) ilość pobieranej lub odprowadzanej wody, w tym maksymalną ilość m³ na godzinę i średnią ilość m³ na dobę oraz maksymalną ilość m³ na rok;”,

– po pkt 1a dodaje się pkt 1b w brzmieniu:

„1b) tryb pracy elektrowni wodnej;”,

– pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) opis urządzenia wodnego, w tym położenie za pomocą współrzędnych geograficznych oraz podstawowe parametry charakteryzujące to urządzenie i warunki jego wykonania;”,

– pkt 9a otrzymuje brzmienie:

„9a) sposób i zakres prowadzenia pomiarów ilości i jakości pobieranej wody w stanie pierwotnym;”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Instrukcję gospodarowania wodą na korzystanie z wód powierzchniowych za pomocą urządzeń do jej piętrzenia lub na zależne od siebie korzystanie z wód przez kilka zakładów zatwierdza się w pozwoleniu wodnoprawnym i doręcza się właściwemu dyrektorowi regionalnego zarządu, właścicielowi wody oraz zakładom, których dotyczy instrukcja gospodarowania wodą.”,

c) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Organ właściwy do wydania pozwolenia wodnoprawnego przekazuje do właściwego dyrektora regionalnego zarządu informację o pozwoleniu wodnoprawnym, które wygasło z mocy prawa, zostało zmienione albo cofnięte, albo

którego wygaśnięcie zostało stwierdzone w drodze decyzji.”;

54) w art. 132:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Operat sporządza się także na elektronicznych nośnikach danych jako dokument tekstowy, zaś część graficzną operatu w postaci plików typu wektorowego lub rastrowego.”,

b) w ust. 2:

– po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) opis urządzenia wodnego, w tym położenie za pomocą współrzędnych geograficznych oraz podstawowe parametry charakteryzujące to urządzenie i warunki jego wykonania;”,

– po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) charakterystykę odbiornika ścieków objętego pozwoleniem wodnoprawnym;”,

c) w ust. 4 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) określenie w m^3 wielkości maksymalnego godzinowego, średniego dobowego oraz maksymalnego rocznego poboru wody;”,

d) w ust. 5:

– uchyla się pkt 1a i 1b,

– po pkt 1b dodaje się pkt 1c – 1e w brzmieniu:

„1c) określenie w m^3 wielkości zrzutu ścieków maksymalnego godzinowego, średniego dobowego oraz maksymalnego rocznego;

1d) określenie stanu i składu ścieków lub minimalnego procentu redukcji zanieczyszczeń w ściekach lub – w przypadku ścieków przemysłowych – dopuszczalnych ilości zanieczyszczeń, w szczególności ilości

substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, wyrażone w jednostkach masy przypadających na jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu oraz przewidywany sposób i efekt ich oczyszczania;

1e) wyniki pomiarów ilości i jakości ścieków, jeżeli ich przeprowadzenie było wymagane;”

e) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Organ właściwy do wydania pozwolenia wodnoprawnego może odstąpić od niektórych wymagań dotyczących operatu, z wyłączeniem wymagania, o którym mowa w ust. 2 pkt 2a.”;

55) w art. 135 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) zakład nie rozpoczął wykonywania urządzeń wodnych w terminie 3 lat od dnia, w którym pozwolenie wodnoprawne na wykonanie tych urządzeń stało się ostateczne.”;

56) w art. 136 w ust. 1 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) jest to konieczne dla osiągnięcia celów środowiskowych, w zakresie wynikającym z warunków korzystania z wód regionu wodnego lub warunków korzystania z wód zlewni, i uzasadnione wynikami monitoringu wód.”;

57) w art. 140:

a) w ust. 2 pkt 1a i 2 otrzymują brzmienie:

„1a) o których mowa w art. 122 ust. 1, jeżeli dotyczą korzystania z wód i wykonywania urządzeń wodnych w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących, będących przedsięwzięciem mogącym zawsze znacząco oddziaływać na środowisko;

2) na wykonanie budowli przeciwpowodziowych;”

b) ust. 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. Dyrektor regionalnego zarządu wydaje pozwolenia wodnoprawne, w przypadku gdy szczególne korzystanie z wód lub wykonywanie urządzeń wodnych, w całości lub w części, odbywa się na terenach zamkniętych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, a odrębne przepisy nie stanowią inaczej.”,

c) uchyla się ust. 2b;

58) w art. 153:

a) w ust. 2:

– pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11) stref i obszarów ochronnych ustanowionych na podstawie ustawy;”,

– po pkt 11 dodaje się pkt 11a w brzmieniu:

„11a) obszarów szczególnego zagrożenia powodzią oraz obszarów narażonych na niebezpieczeństwo powodzi;”,

b) w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) dokumenty planistyczne, o których mowa w art. 113 ust. 1 pkt 1a – 5.”;

59) w art. 155a ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Monitoring wód ma na celu pozyskanie informacji o stanie wód powierzchniowych i podziemnych oraz obszarów chronionych, o których mowa w art. 113 ust. 4, dla potrzeb planowania w gospodarowaniu wodami oraz oceny osiągnięcia celów środowiskowych.

2. Badania i oceny stanu wód powierzchniowych, stanu wód podziemnych oraz obszarów chronionych, o których mowa w art. 113 ust. 4, dokonuje się w ramach państwowego monitoringu środowiska.”;

60) w art. 156 w ust. 1 pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11) przestrzegania warunków obowiązujących na wałach przeciwpowodziowych oraz na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią;”;

61) w art. 185 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do naprawienia szkód, o których mowa w ustawie, z wyłączeniem przepisów art. 88l – 88q oraz art. 88t, stosuje się przepisy art. 186 – 188.”;

62) w art. 190 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto wbrew postanowieniom art. 65 ust. 1 pkt 3, art. 88n ust. 1 oraz art. 107 ust. 2 pkt 2 wykonuje w pobliżu urządzeń wodnych lub pomiarowych roboty lub czynności zagrażające tym urządzeniom – podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.”;

63) w art. 194 pkt 13 otrzymuje brzmienie:

„13) wykonuje na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią roboty lub czynności utrudniające ochronę przed powodzią, zwiększające zagrożenie powodziowe lub zanieczyszczające wody.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1502, z późn. zm.⁵⁾) w art. 42 w ust. 2 po pkt 26 dodaje się pkt 26a w brzmieniu:

„26a) wykonywania zadań w dziedzinie ochrony przed powodzią, o których mowa w ustawie z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne;”.

Art. 3. W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118, z późn. zm.⁶⁾) w art. 62:

1) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Kontrole, o których mowa w ust. 1, z zastrzeżeniem ust. 5 – 6a, przeprowadzają osoby posiadające uprawnienia budowlane w odpowiedniej specjalności.”;

2) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Kontrolę stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących mogą przeprowadzać także upoważnieni pracownicy państwowej służby do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 400a w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) opracowywanie planów służących gospodarowaniu wodami, planów zarządzania ryzykiem powodziowym, planów przeciwdziałania skutkom suszy oraz tworzenie i utrzymanie katastru wodnego;”;

2) w art. 401c ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Środki Narodowego Funduszu w wysokości nie mniejszej niż połowa kwoty przychodów, o których mowa w art. 401 ust. 7 pkt 2, po pomniejszeniu o koszty obsługi tych przychodów, przeznaczają się na:

1) finansowanie potrzeb geologii w zakresie poznania budowy geologicznej kraju oraz w zakresie gospodarki zasobami złóż kopalin i wód podziemnych;

2) przeciwdziałanie osuwiskom ziemi i likwidowanie ich skutków dla środowiska.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 10 w ust. 2 pkt 11 otrzymuje brzmienie:

- „11) obszary szczególnego zagrożenia powodzią oraz obszary osuwania się mas ziemnych;”;
- 2) w art. 11 w pkt 6 lit. i otrzymuje brzmienie:
- „i) dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej w zakresie zagospodarowania obszarów szczególnego zagrożenia powodzią;”;
- 3) w art. 15 w ust. 2 pkt 7 otrzymuje brzmienie:
- „7) granice i sposoby zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, ustalonych na podstawie odrębnych przepisów, w tym terenów górniczych, a także obszarów szczególnego zagrożenia powodzią oraz obszarów osuwania się mas ziemnych;”;
- 4) w art. 39 w ust. 3 pkt 6 otrzymuje brzmienie:
- „6) obszary szczególnego zagrożenia powodzią;”;
- 5) w art. 53 w ust. 4 pkt 11 otrzymuje brzmienie:
- „11) dyrektorem regionalnego zarządu gospodarki wodnej – w odniesieniu do:
- a) przedsięwzięć wymagających uzyskania pozwolenia wodnoprawnego, do wydania którego organem właściwym jest marszałek województwa lub dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej,
 - b) obszarów, o których mowa w art. 88d ust. 2 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.³⁾), w zakresie warunków zabudowy i zagospodarowania terenu;”.

Art. 6. W ustawie z dnia 3 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 130, poz. 1087) uchyla się art. 20.

Art. 7. Ograniczenia emisji do wód, o których mowa w art. 38c ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, należy zapewnić

w terminie do dnia 22 grudnia 2012 r., o ile odrębne przepisy z zakresu ochrony środowiska i gospodarki wodnej nie określają innego terminu ograniczenia emisji dla źródeł zanieczyszczeń punktowych lub obszarowych.

Art. 8. 1. Dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej przygotowują mapy zagrożenia powodziowego oraz mapy ryzyka powodziowego w terminie do dnia 22 grudnia 2013 r.

2. Dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej dokonają przeglądu oraz, w razie potrzeby, pierwszej aktualizacji map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego, w terminie do dnia 22 grudnia 2019 r.

Art. 9. 1. Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej:

1) przygotowuje:

- a) wstępną ocenę ryzyka powodziowego, w terminie do dnia 22 grudnia 2011 r.,
- b) plany zarządzania ryzykiem powodziowym, w terminie do dnia 22 listopada 2015 r.;

2) dokona:

- a) przeglądu oraz, w razie potrzeby, pierwszej aktualizacji wstępnej oceny ryzyka powodziowego, w terminie do dnia 22 grudnia 2018 r.,
- b) przeglądu oraz, w razie potrzeby, pierwszej aktualizacji planów zarządzania ryzykiem powodziowym, w terminie do dnia 22 listopada 2021 r.

2. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym podlegają ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” nie później niż do dnia 22 grudnia 2015 r.

Art. 10. 1. Program wodno-środowiskowy kraju, opracowany przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, podlega przeglądowi oraz w razie potrzeby aktualizacji nie później niż do dnia 21 grudnia 2015 r.

2. Działania zawarte w programie wodno-środowiskowym kraju, o którym mowa w ust. 1, zostaną podjęte w terminie do dnia 22 grudnia 2012 r.

Art. 11. Plany gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, opracowane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zachowują ważność do dnia wydania nowych planów gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, jednak nie dłużej niż do dnia 22 grudnia 2015 r.

Art. 12. Studium ochrony przeciwpowodziowej, sporządzone przez właściwego dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej, zachowuje ważność do dnia sporządzenia mapy zagrożenia powodziowego.

Art. 13. Wykazy określone w art. 113 ust. 3 pkt 1a ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, sporządza się po raz pierwszy w terminie do dnia 31 grudnia 2013 r.

Art. 14. Obszary bezpośredniego zagrożenia powodzią określone przez właściwego dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej na podstawie przepisów dotychczasowych:

- 1) zawarte w koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, planie zagospodarowania przestrzennego województwa, miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzji o warunkach zabudowy – uznaje się za obszary szczególnego zagrożenia powodzią, w rozumieniu art. 9 ust. 1 pkt 6c ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, do dnia uwzględnienia, odpowiednio, w tych dokumentach obszarów, o których mowa w art. 88d ust. 2 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą;
- 2) uwzględnia się przy sporządzaniu koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, planu zagospodarowania przestrzennego województwa, miejscowego planu zagospodarowania przestrzen-

nego, decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzji o warunkach zabudowy, do dnia przekazania map zagrożenia powodziowego organom sporządzającym te dokumenty i uznaje się za obszary szczególnego zagrożenia powodzią, w rozumieniu art. 9 ust. 1 pkt 6c ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 15. Dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej oraz zastępcy dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej, powołani na podstawie przepisów dotychczasowych, pełnią swoje funkcje do dnia powołania, odpowiednio, dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej oraz zastępców dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej, na podstawie art. 93 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 16. Krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych sporządzony przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy uznaje się za Krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych w rozumieniu ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 17. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 18. Dotychczasowe akty prawa miejscowego wydane na podstawie art. 83 ust. 2 oraz art. 88 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 1, zachowują moc przez okres, na który zostały wydane.

Art. 19. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 38a ust. 3 i 6 ustawy, o której mowa w art. 1, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 38a ust. 3 oraz art. 38d ust. 4 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 20. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 20 lit. b, który wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

-
- ¹⁾ Niniejsza ustawa zmienia ustawę z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej, ustawę z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz ustawę z dnia 3 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw.
- ²⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia postanowień dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz. Urz. WE L 327 z 22.12.2000, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 5, str. 275), dyrektywy 2007/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim (Dz. Urz. UE L 288 z 06.11.2007, str. 27) oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/105/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie środowiskowych norm jakości w dziedzinie polityki wodnej, zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywę Rady 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG, 84/491/EWG i 86/280/EWG oraz zmieniającej dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 348 z 24.12.2008, str. 84).
- ³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 267, poz. 2255, z 2006 r. Nr 170, poz. 1217 i Nr 227, poz. 1658, z 2007 r. Nr 21, poz. 125, Nr 64, poz. 427, Nr 75, poz. 493, Nr 88, poz. 587, Nr 147, poz. 1033, Nr 176, poz. 1238, Nr 181, poz. 1286 i Nr 231, poz. 1704, z 2008 r. Nr 199, poz. 1227 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 168, poz. 1323 i Nr 215, poz. 1664 oraz z 2010 r. Nr 44, poz. 253 i Nr 96, poz. 620.
- ⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 11, poz. 59, Nr 65, poz. 553, Nr 85, poz. 716 i Nr 131, poz. 1706.
- ⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 170, poz. 1652, z 2004 r. Nr 6, poz. 41, Nr 93, poz. 895 i Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 203, poz. 1683, z 2006 r. Nr 220, poz. 1600 i Nr 249, poz. 1834, z 2007 r. Nr 21, poz. 125, z 2008 r. Nr 171, poz. 1055 oraz z 2009 r. Nr 92, poz. 753 i Nr 98, poz. 817.
- ⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 170, poz. 1217, z 2007 r. Nr 88, poz. 587, Nr 99, poz. 665, Nr 127, poz. 880, Nr 191, poz. 1373 i Nr 247, poz. 1844, z 2008 r. Nr 145, poz. 914, Nr 199, poz. 1227, Nr 206, poz. 1287, Nr 210, poz. 1321 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 31, poz. 206, Nr 160, poz. 1276 i Nr 161, poz. 1279 oraz z 2010 r. Nr 75, poz. 474, Nr 106, poz. 675, Nr 119, poz. 804 i Nr 121, poz. 809.
- ⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 111, poz. 708, Nr 138, poz. 865, Nr 154, poz. 958, Nr 171, poz. 1056, Nr 199, poz. 1227, Nr 223, poz. 1464 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 19, poz. 100, Nr 20, poz. 106, Nr 79, poz. 666, Nr 130, poz. 1070 i Nr 215, poz. 1664 oraz z 2010 r. Nr 21, poz. 104, Nr 28, poz. 145, Nr 40, poz. 227, Nr 76, poz. 489, Nr 119, poz. 804 i Nr 152, poz. 1018 i 1019.
- ⁸⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 6, poz. 41 i Nr 141, poz. 1492, z 2005 r. Nr 113, poz. 954 i Nr 130, poz. 1087, z 2006 r. Nr 45, poz. 319 i Nr 225, poz. 1635, z 2007 r. Nr 127, poz. 880, z 2008 r. Nr 199, poz. 1227, Nr 201, poz. 1237 i Nr 220, poz. 1413 oraz z 2010 r. Nr 24, poz. 124, Nr 75, poz. 474, Nr 106, poz. 675, Nr 119, poz. 804, Nr 130, poz. 871, Nr 149, poz. 996 i Nr 155, poz. 1043.

UZASADNIENIE

Celem projektowanej ustawy jest w szczególności:

- 1) transpozycja do polskiego systemu prawnego postanowień dyrektywy 2007/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim, zwanej dalej „Dyrektywą Powodziową”,
- 2) transpozycja do polskiego systemu prawa postanowień dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/105/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie środowiskowych norm jakości w dziedzinie polityki wodnej, zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy Rady 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG, 84/491/EWG i 86/280/EWG oraz zmieniającej dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady,
- 3) uzupełnienie transpozycji do polskiego systemu prawnego postanowień dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustalającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej, zwanej dalej „Ramową Dyrektywą Wodną”,
- 4) zweryfikowanie i poprawienie tych przepisów obowiązującej ustawy, które utrudniają prawidłowe stosowanie systemu gospodarowania wodami, w zakresie wprowadzanych zmian.

Obowiązujące aktualnie przepisy działu V ustawy – Prawo wodne „Ochrona przed powodzią oraz suszą” nie odzwierciedlają w pełni polityki UE w dziedzinie zarządzania ryzykiem powodziowym.

Przepisy w zakresie planowania w ochronie przeciwpowodziowej przewidują obowiązek sporządzenia studiów ochrony przeciwpowodziowej ustalających granice zasięgu wód powodziowych o określonym prawdopodobieństwie występowania powodzi oraz określenie kierunków ochrony przed powodzią. Przepisy te przewidują także przygotowywanie planów ochrony przeciwpowodziowej oraz przeciwdziałania skutkom suszy na obszarze kraju, a także planów ochrony przeciwpowodziowej regionu wodnego. Projekt planu ochrony przeciwpowodziowej oraz przeciwdziałania skutkom suszy na obszarze kraju jest przygotowywany przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej,

zwanego dalej „Prezesem Krajowego Zarządu”. Projekty planów ochrony przeciwpowodziowej regionów wodnych oraz studia ochrony przeciwpowodziowej są przygotowywane przez dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej.

Przepisy obowiązującej ustawy – Prawo wodne przewidują także istnienie obszarów bezpośredniego zagrożenia powodzią i obszarów potencjalnego zagrożenia powodzią, wynikających ze studiów ochrony przeciwpowodziowej, a także terenów o szczególnym znaczeniu społecznym, gospodarczym lub kulturowym, które powinny być chronione przed zalaniem wodami o prawdopodobieństwie występowania co najmniej raz na 200 lat. Na obszarach bezpośredniego zagrożenia powodzią zabrania się wykonywania robót oraz czynności, które mogą utrudnić ochronę przed powodzią, w szczególności wykonywania urządzeń wodnych oraz wznoszenia innych obiektów budowlanych, sadzenia drzew lub krzewów, z wyjątkiem plantacji wiklinowych na potrzeby regulacji wód oraz roślinności stanowiącej element zabudowy biologicznej dolin rzecznych lub służącej do wzmocnienia brzegów, obwałowań lub odsypisk, zmiany ukształtowania terenu, składowania materiałów oraz wykonywania innych robót, z wyjątkiem robót związanych z regulacją lub utrzymywaniem wód oraz brzegu morskiego, a także utrzymywaniem lub odbudową, rozbudową lub przebudową wałów przeciwpowodziowych wraz z ich infrastrukturą.

Obowiązujący na gruncie ustawy – Prawo wodne system ochrony przed powodzią okazał się mało efektywny, z uwagi na niewystarczającą ilość środków finansowych przeznaczanych na jego funkcjonowanie, a w szczególności na opracowywanie studiów ochrony przeciwpowodziowej. Niemniej konieczność wprowadzenia do ustawy – Prawo wodne nowych uregulowań w dziedzinie ochrony przed powodzią, a w szczególności w zakresie zarządzania ryzykiem powodziowym, wynika z konieczności dokonania transpozycji postanowień Dyrektywy Powodziowej.

Dyrektywa Powodziowa dąży do zminimalizowania ryzyka oraz właściwego zarządzania ryzykiem, jakie może stwarzać powódź dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, działalności gospodarczej i dziedzictwa kulturowego. Zobowiązania nałożone na państwa członkowskie, wynikające z Dyrektywy Powodziowej, polegają na konieczności opracowania wstępnej oceny ryzyka powodziowego, map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego, koordynacji działań we wspólnie zarządzanych dorzeczach

międzynarodowych, a także opracowania planów zarządzania ryzykiem powodziowym i zapewnienia szerokiego procesu konsultacji społecznych. Zważywszy na geograficzne i hydrologiczne zróżnicowanie terytorium UE, jak też zróżnicowanie obszarów zamieszkałych, Dyrektywa Powodziowa przewiduje pewną swobodę w ustalaniu przez państwa członkowskie poziomu wymaganej przez nie ochrony, środków, które należy podjąć w celu zapewnienia ustalonego poziomu ochrony, jak również harmonogramu wdrażania planów zarządzania ryzykiem powodziowym.

Dyrektywa Powodziowa wymaga długoterminowego procesu planowania, który odbywać się będzie w trzech etapach:

- 1) do grudnia 2011 r. – państwa członkowskie UE dokonają wstępnej oceny ryzyka powodziowego dla obszarów dorzeczy oraz związanych z nimi obszarów wybrzeża. Na tej podstawie określone zostaną obszary, na których stwierdza się „istnienie dużego ryzyka powodziowego lub jego wystąpienie jest prawdopodobne”, zwane w nowelizacji ustawy „obszarami narażonymi na niebezpieczeństwo powodzi”,
- 2) do grudnia 2013 r. – państwa członkowskie UE sporządzą mapy zagrożenia i ryzyka powodziowego. Na mapach tych mają być wskazane obszary, na których prawdopodobieństwo powodzi jest: niskie (w tym obszary, na których powódź będzie miała charakter zdarzenia ekstremalnego), średnie (występowanie powodzi nie częściej niż co 100 lat) oraz wysokie. Mapy powinny uwzględniać również informacje na temat szacunkowej liczby mieszkańców potencjalnie dotkniętych powodzią, rodzaju działalności gospodarczej i ważnych instalacji na obszarze narażonym na niebezpieczeństwo powodzi,
- 3) do grudnia 2015 r. – na podstawie tych map zostaną sporządzone plany zarządzania ryzykiem powodziowym. Plany te, skoordynowane na poziomie obszaru dorzecza, mają obejmować wszystkie aspekty zarządzania ryzykiem powodziowym, w szczególności działania ukierunkowane na zapobieganie, ochronę i właściwe przygotowanie, w tym prognozowanie powodzi i systemy wczesnego ostrzegania, z uwzględnieniem specyfiki poszczególnych obszarów dorzecza.

Wstępna ocena ryzyka powodziowego określi obszary, na których istnieje znaczące ryzyko powodzi lub wystąpienie takiego ryzyka jest prawdopodobne. Obszary te zostały określone jako obszary narażone na niebezpieczeństwo powodzi. Kolejnym dokumentem

planistycznym są mapy zagrożenia powodziowego, które zostaną sporządzone dla obszarów narażonych na niebezpieczeństwo powodzi. Biorąc pod uwagę skalę prawdopodobieństwa wystąpienia powodzi, wskazane zostaną obszary szczególnego zagrożenia powodzią, na których będą obowiązywać określone w ustawie zakazy. Dla wszystkich obszarów wskazanych na mapach zagrożenia powodziowego będą przedstawione odpowiednio na mapach ryzyka powodziowego dodatkowe informacje, takie jak: szacunkowa liczba mieszkańców dotkniętych powodzią, instalacje mogące spowodować zanieczyszczenie środowiska, w przypadku wystąpienia powodzi, ujęcia wody i ich strefy ochronne, a także obszary cenne przyrodniczo.

Zgodnie z Dyrektywą Powodziową, dla obszarów, gdzie występuje lub może wystąpić istotne ryzyko powodzi, zostaną ustalone odpowiednie cele zarządzania ryzykiem powodziowym, z naciskiem na ograniczenie potencjalnych negatywnych konsekwencji powodzi przy wykorzystaniu, w możliwych przypadkach, nietechnicznych środków ochrony przeciwpowodziowej.

Plany zarządzania ryzykiem powodziowym będą uwzględniać w szczególności analizę kosztów i korzyści, zasięg powodzi i trasy przejścia fali powodziowej, obszary o potencjalnych możliwościach retencyjnych, a także cele środowiskowe zawarte w Ramowej Dyrektywie Wodnej, zasady gospodarowania wodą, formę użytkowania gruntów, elementy planowania i zagospodarowania przestrzennego, ochronę przyrody oraz żeglugę i infrastrukturę portową.

W dłuższej perspektywie czasowej zakłada się, iż ocena ryzyka powodziowego będzie modyfikowana i dostosowywana do zmieniających się warunków na obszarach dorzeczy, również tych związanych ze zmianą klimatu czy częstotliwością występowania powodzi. Ważnym aspektem tej dyrektywy jest aktywny udział społeczeństwa oraz przejrzystość postępowania. Państwa członkowskie UE są zobowiązane do publicznego udostępnienia wstępnej oceny ryzyka powodziowego, map zagrożenia i map ryzyka powodziowego oraz planów zarządzania ryzykiem powodziowym. Przygotowywanie planów zarządzania ryzykiem powodziowym powinno być skoordynowane z opracowywaniem planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy zgodnie z Ramową Dyrektywą Wodną.

Przedmiotowy projekt ustawy, dążąc do pełnej transpozycji postanowień Dyrektywy Powodziowej przewiduje, w szczególności:

- 1) uzupełnienie art. 9 ustawy – Prawo wodne o nową definicję „powodzi” oraz o definicje „celów zarządzania ryzykiem powodziowym”, „map zagrożenia powodziowego”, „map ryzyka powodziowego” oraz „planów zarządzania ryzykiem powodziowym”,
- 2) odrębne uregulowanie problematyki zarządzania ryzykiem powodziowym od problematyki przeciwdziałania skutkom suszy, z propozycją podziału tych zagadnień na dwa działy: „Va – Ochrona przed powodzią” i „Vb – Ochrona przed suszą”,
- 3) uregulowanie problematyki przygotowywania wstępnej oceny ryzyka powodziowego, map zagrożenia powodziowego, map ryzyka powodziowego oraz planów zarządzania ryzykiem powodziowym, z określeniem organów administracji publicznej właściwych w tych sprawach oraz procedury konsultacji społecznych dotyczących tych dokumentów planistycznych,
- 4) przygotowywanie odrębnej wstępnej oceny ryzyka powodziowego, odrębnych map zagrożenia powodziowego, map ryzyka powodziowego oraz planów zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszarów pasa nadbrzeżnego.

Projekt ustawy zakłada, że wstępną ocenę ryzyka powodziowego oraz plany zarządzania ryzykiem powodziowym przygotowuje Prezes Krajowego Zarządu, a mapy zagrożenia powodziowego i mapy ryzyka powodziowego sporządzą dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej. Natomiast wstępną ocenę ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, przygotowuje minister właściwy do spraw gospodarki morskiej we współpracy z dyrektorami urzędów morskich i przekazuje Prezesowi Krajowego Zarządu, nie później niż na 6 miesięcy przed terminem przygotowania wstępnej oceny ryzyka powodziowego. Zgodnie z projektowanym art. 88c wstępna ocena ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, stanowi element wstępnej oceny ryzyka powodziowego. Mapy zagrożenia powodziowego oraz mapy ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, sporządzają dyrektorzy urzędów morskich i przekazują właściwym dyrektorom regionalnych zarządów gospodarki wodnej, nie później niż na 6 miesięcy przed terminem przygotowania map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego w regionie wodnym.

Projekt ustawy w dodawanym art. 88j przewiduje, że minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, minister właściwy do spraw gospodarki morskiej, minister właściwy do spraw administracji publicznej oraz minister właściwy do spraw wewnętrznych określą,

w drodze rozporządzenia, wymagania dotyczące opracowywania map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego, a także skalę map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego. Wydając przedmiotowe rozporządzenie, ministrowie będą się kierować potrzebą sprawnego sporządzenia map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego, ze szczególnym uwzględnieniem standardów i zakresu danych zawartych w państwowym zasobie geodezyjnym i kartograficznym.

Określając organy upoważnione do wydania tego rozporządzenia przyjęto, że zakres przedmiotowy rozporządzenia uzasadnia posłużenie się rozwiązaniem określonym w § 74 ust. 1 pkt 1 Zasad techniki prawodawczej. Dlatego też, projektowany art. 88j ustawy – Prawo wodne zakłada, że rozporządzenie będzie wydawane wspólnie przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej, ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz ministra właściwego do spraw administracji publicznej, przy czym współuczestniczenie ma polegać na wspólnym wydaniu tego aktu normatywnego.

Biorąc pod uwagę przedmiot upoważnienia, należy oczekiwać wzmożonej współpracy, w szczególności w kontekście problematyki powiązanej z kartografią, co ma niezwykle istotne znaczenie w odniesieniu do problematyki map. Dlatego też, udział poszczególnych ministrów w wykonaniu upoważnienia określonego w projektowanym art. 88j ustawy – Prawo wodne powinien wykraczać poza osiągnięcie porozumienia w sprawie treści aktu wykonawczego.

Projekt ustawy zawiera przepis przejściowy, który przewiduje zachowanie obszarów bezpośredniego zagrożenia powodzią oraz nakazów i zakazów obowiązujących na tych obszarach, z tym że nowe obszary zostały określone jako „obszary szczególnego zagrożenia powodzią” i będą wynikały z map zagrożenia powodziowego.

W projekcie ustawy odstąpiono od dodatkowego uregulowania dotyczącego ochrony terenów o szczególnym znaczeniu społecznym, gospodarczym lub kulturowym, które według obowiązującej ustawy powinny być chronione przed zalaniem wodami o prawdopodobieństwie występowania co najmniej raz na 200 lat. Uwarunkowane jest to tym, że ochrona terenów o szczególnym znaczeniu społecznym, gospodarczym lub kulturowym

zawarta jest w celach zarządzania ryzykiem powodziowym, które mówią między innymi o ograniczeniu potencjalnych skutków powodzi dla dziedzictwa kulturowego.

Wstępna ocena ryzyka powodziowego, jak wszystkie dokumenty planistyczne przygotowywane w procesie wdrażania Dyrektywy Powodziowej, będzie dostępna publicznie, natomiast nie wszystkie elementy infrastruktury krytycznej i ich usytuowanie mogą być podane do publicznej wiadomości. Jednakże w ramach potencjalnych, negatywnych skutków powodzi dla środowiska i działalności gospodarczej, będą brane również pod uwagę elementy infrastruktury krytycznej, pod warunkiem dostępności i jawności tych informacji. Podobna sytuacja będzie miała miejsce w przypadku sporządzania planów zarządzania ryzykiem powodziowym.

W projekcie ustawy pozostał przepis stanowiący o wspólnym zadaniu organów administracji rządowej i samorządowej, jakim jest ochrona przed powodzią. Oznacza to, że jednostki te powinny ze sobą współpracować w zakresie szeroko rozumianej ochrony przeciwpowodziowej i mogą wspólnie realizować i finansować projekty związane z przeciwdziałaniem zagrożeniu powodziowemu i usuwaniem skutków powodzi.

Zmiany wprowadzone w projekcie ustawy wynikające z art. 88f ust. 6 nie będą skutkowały nałożeniem na administrację samorządową dodatkowych obowiązków ani wynikających z nich kosztów. Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami ustawy – Prawo wodne, przy sporządzaniu planu przestrzennego zagospodarowania województwa, studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzji o warunkach zabudowy należało uwzględniać granice obszarów wyznaczonych w studiach ochrony przeciwpowodziowej, opracowywanych przez dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej na mocy obecnych przepisów ustawy – Prawo wodne. Nowelizacja ustawy zmienia wyłącznie nazwę dokumentu planistycznego, w którym wyznaczone są obszary uwzględniane przy sporządzaniu ww. dokumentów – zamiast studiów ochrony przeciwpowodziowej będą to mapy zagrożenia powodziowego i mapy ryzyka powodziowego.

Ponadto, zgodnie z art. 50 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo wodne jako projekt ustawy skutkującej zmianą poziomu dochodów własnych lub wydatków jednostek samorządu

terytorialnego został zaopiniowany przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

W proponowanym art. 88k w pkt 1 posłużono się pojęciem terenu zalewowego. Teren zalewowy stanowi obszar położony bezpośrednio wzdłuż rzeki, stanowiący część doliny rzecznej, który zalewany jest w okresach wezbrań i powodzi, gdy ilość wody prowadzonej rzeką nie mieści się w korycie. Powinien być to teren wyłączony spod zabudowy, aby w przypadku wezbrania można było bezpiecznie przeprowadzić wielką wodę bez ponoszenia znacznych strat, chroniąc jednocześnie tereny intensywnie zurbanizowane. Teren zalewowy może być podzielony na różne strefy zagrożenia powodziowego w zależności od przyjętego prawdopodobieństwa wystąpienia wezbrania. Zgodnie z nowelizacją ustawy strefy zalewowe wyznaczane będą dla wód o prawdopodobieństwie występowania powodzi raz na 10, 100 i 500 lat.

Obowiązujące aktualnie przepisy ustawy – Prawo wodne nie odzwierciedlają w pełni zgodnych z Ramową Dyrektywą Wodną ram dla działań na rzecz ochrony śródlądowych wód powierzchniowych, przejściowych, przybrzeżnych oraz wód podziemnych. Obowiązujące przepisy przewidują konieczność sporządzenia dokumentów planistycznych, jakimi są między innymi program wodno-środowiskowy kraju, z uwzględnieniem podziału na obszary dorzeczy, oraz plan gospodarowania wodami na obszarze dorzecza. Planowanie w gospodarowaniu wodami ma zatem służyć programowaniu i koordynowaniu działań mających na celu osiągnięcie lub utrzymanie co najmniej dobrego stanu wód oraz ekosystemów od wody zależnych, poprawę stanu zasobów wodnych i możliwości korzystania z wód oraz redukcję ilości substancji i energii odprowadzanych do wód lub do ziemi. Powyższe dokumenty planistyczne opracowuje Prezes Krajowego Zarządu w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, uwzględniając dokumentacje planistyczne opracowywane przez dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej.

Przepisy ustawy – Prawo wodne definiują zasady ochrony wód i wyznaczają cele środowiskowe dla części wód. Podczas ich realizacji należy zapewnić, aby wody nadawały się w szczególności do: zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia, rekreacji oraz sportów wodnych, bytowania ryb i innych organizmów wodnych w warunkach naturalnych.

Obowiązujący na gruncie ustawy – Prawo wodne system planowania i zarządzania zasobami wodnymi jest nieprecyzyjny. Istnieje między innymi konieczność uszczegółowienia

celów środowiskowych dla poszczególnych części wód powierzchniowych, podziemnych i obszarów chronionych oraz uściślenia kwestii związanej z odstępstwami od ich realizacji. Należy doprecyzować informacje związane z określeniem działań podstawowych i uzupełniających, zmierzających do osiągnięcia ww. celów. Zgodnie z Ramową Dyrektywą Wodną uruchomienie tych działań, które będą znajdować się w programie wodno-środowiskowym kraju powinno nastąpić do dnia 22 grudnia 2012 r. Ważnym elementem, jest również pełna transpozycja definicji pojęć figurujących w art. 2 Ramowej Dyrektywy Wodnej.

Wprowadzone w treści projektu ustawy zmiany mają na celu uwzględnienie zarzutów Komisji Europejskiej podniesionych w ramach wszczętego przeciwko Polsce postępowania w sprawie o naruszenie przepisów Ramowej Dyrektywy Wodnej – naruszenie nr 2007/2246. Ponadto w projekcie ustawy zaproponowano usunięcie drobnych luk w transpozycji, nawet jeżeli nie zostały one jeszcze wyraźnie podniesione przez Komisję, ale istnieje ryzyko, że mogą one w przyszłości być przedmiotem kolejnych zarzutów. Dodatkowo w trakcie procesu konsultacji społecznych dotyczących projektu ustawy zostały zgłoszone uwagi zbieżne z zarzutami Komisji Europejskiej w kwestii doprecyzowania przepisów odnoszących się do celów środowiskowych (art. 38 ustawy – Prawo wodne).

Z punktu widzenia zgodności prawa krajowego z prawem Unii Europejskiej konieczne jest także wprowadzenie do ustawy – Prawo wodne zasady zwrotu kosztów usług wodnych uwzględniających koszty środowiskowe i zasobowe w gospodarowaniu wodami, o których mowa w art. 9 Ramowej Dyrektywy Wodnej. Zasada ta nie oznacza wprowadzania nowego rodzaju opłat bądź danin, ale konieczność uwzględniania kosztów środowiskowych i zasobowych w analizach ekonomicznych, zgodnie z zasadami „zanieczyszczający płaci” i „użytkownik płaci”. Użytkownicy wód są obowiązani do ponoszenia kosztów korzystania z zasobów wodnych, poprzez uiszczanie opłat za pobór wód i zrzut ładunków zanieczyszczeń, na podstawie ustalanych przez Radę Ministrów stawek opłat, przyczyniając się w ten sposób do realizacji postanowień art. 9 Ramowej Dyrektywy Wodnej. Zatem zasada zwrotu kosztów usług wodnych w Polsce funkcjonuje już od lat, natomiast wprowadzenie proponowanych bezpośrednich uregulowań do ustawy – Prawo wodne wynika z konieczności transpozycji wszystkich postanowień Ramowej Dyrektywy Wodnej do prawodawstwa krajowego (w celu uniknięcia zarzutów nieprawidłowej bądź niepełnej transpozycji). Zasadę tę proponuje się wprowadzić do ustawy w postaci art. 1 ust. 5.

W celu właściwej transpozycji Ramowej Dyrektywy Wodnej w projekcie ustawy posłużono się pojęciem „nieproporcjonalnie wysokich kosztów w stosunku do spodziewanych korzyści” w odniesieniu do sposobu osiągania celów środowiskowych. Funkcjonujące obecnie w ustawie – Prawo wodne sformułowanie dotyczące kosztów „ekonomicznie nieuzasadnionych” (art. 114a) nie jest w pełni zgodne z przepisami dyrektywy, istnieje bowiem ryzyko, iż byłoby ono interpretowane wyłącznie w kategoriach „księgowych” jako „brak opłacalności z punktu widzenia podmiotu ponoszącego koszty określonego działania”. Wprowadzane pojęcie „nieproporcjonalnych wysokich kosztów” (przeniesione z Ramowej Dyrektywy Wodnej) pozwala na ocenę kosztów potencjalnego działania wobec wielu punktów odniesienia – nie tylko rachunku ekonomicznego podmiotu odpowiedzialnego za realizację działania, ale także, między innymi, samego środowiska. Teoretycznie możliwe jest działanie, które byłoby „ekonomicznie nieuzasadnione” dla pojedynczego podmiotu odpowiedzialnego za jego realizację, ale skala globalnych skutków, jakie to działanie mogłoby przynieść, przesądzałaby, że jego koszty należy uznać za proporcjonalne do spodziewanych korzyści.

Przedmiotowy projekt ustawy, dążąc do pełnej transpozycji postanowień Ramowej Dyrektywy Wodnej, przewiduje w szczególności:

- 1) uzupełnienie art. 9 ustawy – Prawo wodne o definicje dotyczące między innymi: „silnie zmienionych jednolitych części wód”, „substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego”,
- 2) wprowadzenie definicji „wód przejściowych” wraz z jednoczesnym przeniesieniem – w celu osiągnięcia zgodności z zasadami techniki prawodawczej – definicji „wód przejściowych” z art. 9 do art. 5,
- 3) uszczegółowienie – przez wprowadzenie art. 38b – 38l – przepisów związanych z celami środowiskowymi określonymi dla jednolitych części wód powierzchniowych, podziemnych i obszarów chronionych, a także terminu, w którym powinny one zostać osiągnięte,
- 4) uregulowanie problematyki związanej z odstępstwami od realizacji celów środowiskowych,
- 5) zastąpienie art. 113a art. 113b, dotyczącym działań podstawowych i uzupełniających, które powinny być zawarte w programie wodno-środowiskowym kraju,

- 6) zawarte w art. 7 projektu ustawy wprowadzenie terminu osiągnięcia ograniczenia emisji do wód ze źródeł zanieczyszczeń punktowych i obszarowych (przywołanymi tam przepisami odrębnymi, determinującymi inny termin ograniczenia emisji mogą być na przykład programy działań dla obszarów formalnie wyznaczonych, w związku z wdrażaniem Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 1991 r. (tzw. Dyrektywy Azotanowej), jako narażone na zanieczyszczenie azotanami pochodzenia rolniczego – na obszarach wyznaczonych w obecnym cyklu działania zmierzające do ograniczenia emisji zanieczyszczeń powinny być zrealizowane do dnia 22 grudnia 2012 r.).

Ramowa Dyrektywa Wodna wprowadza ciągły sześcioletni cykl planowania gospodarowania wodami. Przygotowywanie edycji kolejnych planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy jest poprzedzane analizami skutków oddziaływań wynikających z ustaleń poprzednich planów, jak również wprowadzaniem nowych elementów do tych dokumentów. Głównym zamierzeniem planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy jest przedstawienie bieżącego stanu części wód oraz ustalanie działań do realizacji celów środowiskowych, które przedstawione zostały w art. 4 Ramowej Dyrektywy Wodnej.

Plan gospodarowania wodami na obszarze dorzecza będzie podstawowym dokumentem sprawozdawczym dla Komisji Europejskiej i społeczeństw państw członkowskich UE, ponieważ będzie stanowił podsumowanie, jak cele ustanowione dla obszarów dorzeczy (stan ekologiczny, stan ilościowy, stan chemiczny) mają zostać zrealizowane w zakładanych ramach czasowych. Dla osiągnięcia tych celów plan będzie zawierał podsumowanie wyników analiz, charakterystyki dorzecza, przegląd wpływu działalności człowieka na stan wód w dorzeczu, oszacowanie skutku istniejących działań i pozostałe działania podejmowane w obszarze dorzecza.

W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie szczegółowego zakresu opracowywania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy cele środowiskowe wymienione zostały jako konieczne elementy do sporządzania planów gospodarowania wodami na obszarze dorzecza. Ponadto w powyższym akcie wykonawczym określono wymogi, jakie należy spełnić przy określaniu celów środowiskowych dla jednolitych części wód powierzchniowych, podziemnych i obszarów chronionych.

W pierwszym etapie planowania gospodarowania wodami w Polsce, cele środowiskowe dla części wód zostaną oparte głównie na wartościach granicznych poszczególnych wskaźników fizyko-chemicznych, biologicznych i hydromorfologicznych, określających stan ekologiczny wód powierzchniowych, oraz wskaźników chemicznych świadczących o stanie chemicznym wody, odpowiadających warunkom osiągnięcia przez te wody dobrego stanu, z uwzględnieniem kategorii wód, według rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 20 sierpnia 2008 r. w sprawie sposobu klasyfikacji stanu jednolitych części wód powierzchniowych (Dz. U. Nr 162, poz. 1008).

Przedmiotowe przepisy nie określają sposobu realizacji celów środowiskowych, ponieważ nie określa ich również Ramowa Dyrektywa Wodna. Dodatkowo należy zauważyć, że cele środowiskowe należy realizować przy każdej formie użytkowania powodującej zanieczyszczenie. Oprócz planów gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, materie związane z realizacją celów środowiskowych realizują dokumenty o bardziej szczegółowym charakterze, takie jak: warunki korzystania z wód regionu wodnego, warunki korzystania z wód zlewni, pozwolenia wodnoprawne.

Delegacja do wydania aktu wykonawczego zawarta w dodawanym art. 38d ust. 4 nie jest delegacją nową. Aktualnie analogiczna delegacja jest zawarta w art. 38a ust. 6 ustawy – Prawo wodne. Wprowadzenie nowych przepisów w tej części ustawy spowodowało konieczność przeniesienia delegacji do innej jednostki redakcyjnej w celu usystematyzowania treści ustawy i uzyskania spójnej sekwencji unormowań.

W celu uzyskania spójności i logicznego następstwa stanowionych przepisów niezbędne jest także uchylenie art. 20 ustawy z dnia 3 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 130, poz. 1087). Uszczegółowione postanowienia tego artykułu są zawarte w proponowanym art. 38k ustawy – Prawo wodne.

Ramowa Dyrektywa Wodna ustanowiła ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej oraz ustanowiła wspólną strategię ochrony wód przed zanieczyszczeniem. Z uwagi na fakt, że zanieczyszczenie chemiczne wód stanowi zagrożenie, które może spowodować w szczególności ostrą i chroniczną toksyczność dla organizmów wodnych, akumulację zanieczyszczeń w ekosystemie oraz utratę siedlisk i różnorodności biologicznej, a także zagrożenie dla zdrowia i życia ludzkiego, zdecydowano o konieczności wprowadzenia dalszych szczególnych środków w zakresie kontroli zanieczyszczeń.

Jednym z takich środków jest dyrektywa 2008/105/WE ustanawiająca, zgodnie z przepisami i celami Ramowej Dyrektywy Wodnej, środowiskowe normy jakości (EQS) dla substancji priorytetowych i pewnych innych substancji zanieczyszczających.

Powyższe normy wraz z wymogami dotyczącymi ich zastosowania zostały wprowadzone do przepisów polskiego prawa rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 20 sierpnia 2008 r. w sprawie sposobu klasyfikacji stanu jednolitych części wód powierzchniowych. Transpozycji tej dokonano, bazując na ówczesnym projekcie dyrektywy w sprawie środowiskowych norm jakości. Biorąc pod uwagę fakt, że dyrektywa 2008/105/WE w momencie uchwalenia różniła się nieznacznie w stosunku do projektu dyrektywy w zakresie wymogów stosowania środowiskowych norm jakości w wodach powierzchniowych oraz, że ze względu na obowiązek zamieszczania w uchwalanych na podstawie przepisów unijnych krajowych aktach prawnych odniesień do tych przepisów unijnych, nastąpiła konieczność wprowadzenia zmian i uzupełnień w wyżej wymienionym rozporządzeniu, a także zmiany delegacji ustawowej w ustawie – Prawo wodne do wydania tego aktu wykonawczego. Obowiązująca delegacja ustawowa nie daje możliwości wprowadzenia terminu „środowiskowe normy jakości”, wymaganego dyrektywą 2008/105/WE, do wyżej wymienionego rozporządzenia.

Poza głównymi przepisami, dotyczącymi środowiskowych norm jakości, które znajdują się w wyżej wymienionych polskich aktach wykonawczych, dyrektywa 2008/105/WE wprowadza również obowiązek sporządzania „wykazów emisji, zrzutów i strat” wszystkich substancji priorytetowych i substancji zanieczyszczających wymienionych w części A załącznika I do niniejszej dyrektywy dla każdego obszaru dorzecza. Określony jest także okres referencyjny dla danych dotyczących substancji zamieszczanych w wykazach, a także częstotliwość ich uaktualniania i publikacji, która zgodnie z przepisami dyrektywy musi mieć miejsce w planach gospodarowania wodami na obszarach dorzecza. W związku z tym nastąpiła konieczność uzupełnienia przepisów dotyczących zawartości i publikacji planów gospodarowania wodami o wyżej wymienione wykazy „emisji, zrzutów i strat” i terminy ich realizacji.

Ze względu na wskazanie ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej i dyrektorów urzędów morskich jako organów uczestniczących w opracowywaniu wstępnej oceny ryzyka powodziowego, map zagrożenia i map ryzyka powodziowego oraz planu zarządzania ryzykiem powodziowym, konieczne jest rozszerzenie katalogu działań tych

organów przez wprowadzenie odpowiednich przepisów w ustawie z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej.

Zmiana art. 400a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska jest konsekwencją zmian wprowadzanych niniejszą ustawą. Zmiana polega na wprowadzeniu do art. 400a ust. 1 pkt 1 nowych planów zarządzania ryzykiem powodziowym oraz nowych planów przeciwdziałania skutkom suszy w miejsce dotychczasowych planów ochrony przeciwpowodziowej i przeciwdziałania skutkom suszy.

Projektowana ustawa wprowadza zmiany w nazewnictwie obszarów narażonych na niebezpieczeństwo powodzi. W związku z powyższym konieczne jest wprowadzenie stosownych zmian w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Ponadto należy zwrócić uwagę na fakt, że obecnie równolegle trwa proces legislacyjny ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw. Projekt zmiany wspomnianej wyżej ustawy oraz projekt zmiany ustawy – Prawo wodne muszą odnosić się do przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz ustawy – Prawo wodne w obowiązującym brzmieniu. Oznacza to, że nowelizacja ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym powinna być zgodna z obowiązującą ustawą – Prawo wodne, zaś nowelizacja ustawy – Prawo wodne z obowiązującą ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W związku z powyższym istnieje konieczność dostosowania przepisów obu projektów ustaw, na etapie prac w parlamencie, po uchwaleniu jednej z nich.

W projekcie ustawy zawarto regulację dotyczącą naboru na stanowiska dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej i jego zastępcy. Dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej, pełniąc funkcję organów administracji publicznej w sprawach określonych ustawą – Prawo wodne, powinni oprócz wysokiej wiedzy ogólnej, jaka jest wymagana od osób pełniących funkcje kierownicze w administracji, wykazywać się wiedzą specjalistyczną w zakresie gospodarki wodnej. W celu wyłonienia najlepszego kandydata na to stanowisko proponuje się przyjęcie procedury naboru podobnej jak w przypadku naboru opisanego już w ustawie przeprowadzanego w celu obsadzenia stanowiska Prezesa Krajowego Zarządu. Nowelizacja przewiduje również wprowadzenie procedury naboru na stanowiska zastępców dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej. Przyjęcie

zapropowanego mechanizmu powinno zapewnić otwartość naboru i jego konkurencyjność, a także wpłynąć na wysoki poziom przyszłych funkcjonariuszy administracji publicznej.

W projekcie ustawy zostały przewidziane również zmiany przepisów dotyczące problematyki pozwoleń wodnoprawnych. Celem powyższych zmian jest usprawnienie stosowania prawa w tym zakresie.

W projekcie ustawy znalazły się także przepisy dotyczące ustanowienia nowej państwowej służby do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących, która będzie wykonywać zadania państwa w zakresie nadzoru nad stanem technicznym i bezpieczeństwem budowli piętrzących. Państwową służbę do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących będzie pełnił Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej.

W istniejących strukturach organizacyjnych Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej funkcjonuje Ośrodek Technicznej Kontroli Zapór (OTKZ). OTKZ prowadzi od około 30 lat pomiary, badania oraz oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących I lub II klasy będących własnością Skarbu Państwa. Poza tymi budowlami wykonuje również oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących niebędących własnością Skarbu Państwa, takich jak: Solina, Myczkowce, Goczałkowice, Niedzica, Dychów. OTKZ zatrudnia kadrę techniczną posiadającą uprawnienia niezbędne do wykonywania takiego zakresu prac. Są to zarówno uprawnienia budowlane, do pełnienia samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie, wymagane ustawą – Prawo budowlane, do wykonywania kontroli stanu technicznego obiektów budowlanych, jak również geodezyjne pozwalające na wykonywanie pomiarów precyzyjnych (dokładność 0,1 mm). Ponadto przez lata działania OTKZ wyspecjalizował się w ocenie i interpretacji zjawisk zachodzących w budowlach piętrzących zarówno o konstrukcjach betonowych, jak i ziemnych. Posiada i stale doskonali metody prowadzenia pomiarów automatycznych na budowlach piętrzących oraz modelowania zagrożeń mogących powstać w wyniku awarii budowli oraz zachowań budowli w określonych warunkach eksploatacji. Tak więc powołanie państwowej służby do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących z jasno określonym zakresem działania uporządkuje nie do końca jasną pozycję OTKZ. Ponieważ OTKZ jest umiejscowiony w strukturach Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej, jako naturalne

stwierdzono powołanie, w oparciu o jego kadre, sprzęt pomiarowy i badawczy, odpowiedniej służby. Należy nadmienić, że powstanie takiej służby wpisuje się w standardy UE.

Powołanie państwowej służby do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących poprawi wiedzę o stanie tych budowli oraz dzięki „historycznemu” podejściu do zachodzących zjawisk lepiej pozwoli oceniać i przewidywać potencjalne zagrożenia. Pamiętać bowiem należy, że stan techniczny i stan bezpieczeństwa budowli piętrzących to nie tylko samo bezpieczeństwo tych obiektów, ale również, a może przede wszystkim, bezpieczeństwo ludzi i infrastruktury znajdujących się w zasięgu oddziaływania budowli piętrzących.

Stabilność środków, oprócz stabilizacji kadr niezbędnych do realizacji nałożonych zadań, pozwoli w sposób racjonalny realizować powierzone zadania. Do tej pory były to często działania okazjonalne powodujące powstawanie zaległości w tym zakresie, a tym samym wpływające na zwiększenie kosztów wykonania pomiarów, badań i ocen z uwagi na kumulowanie się koniecznych do wykonania zamierzeń.

Proponowane przepisy art. 64 ust. 3 i 4 ustawy – Prawo wodne dotyczą obowiązku wykonywania badań i pomiarów umożliwiających ocenę stanu technicznego oraz stanu bezpieczeństwa budowli. Obowiązek ten jest nałożony na właściciela obiektu (art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane). Skarb Państwa, jako właściciel obiektu, powołuje służbę, która będzie wykonywała pomiary, badania i oceny określające stan techniczny oraz stan bezpieczeństwa budowli klasy I i II. Ustawa – Prawo budowlane przewiduje kontrolę innych elementów i daje możliwość przeprowadzania innych kontroli.

W zakresie kontroli doraźnych w czasie trwania np. powodzi również nie ma sprzeczności i konfliktu. Państwowa służba będzie prowadziła pomiary, badania i oceniała je w celu stwierdzenia wpływu zachodzących zjawisk na bezpieczeństwo i stan techniczny budowli. Nie będzie miała żadnych umocowań do wydawania jakichkolwiek decyzji, postanowień lub innych nakazów, w tym wynikających z orzecznictwa administracyjnego w oparciu o przepisy rozdziału 6 ustawy – Prawo budowlane. Natomiast wyniki pomiarów i badań oraz oceny stanu technicznego i bezpieczeństwa będą doskonałym materiałem wspierającym dla nadzoru budowlanego. Służba ta w żaden sposób nie będzie stała w kolizji z zadaniami nadzoru budowlanego. Nie będzie ona kontrolowała właściciela obiektu z wypełnienia obowiązków nałożonych ustawą – Prawo budowlane. Pamiętać należy, że specyfika budowli piętrzących powoduje to, że pomimo dobrego stanu technicznego elementów budowli inne czynniki (zmiana warunków hydro-meteorologicznych, zmiana infrastruktury w zasięgu

oddziaływania budowli piętrzącej) mogą spowodować stworzenie zagrożenia bezpieczeństwa, pomimo dobrego stanu technicznego.

W celu ujednoczenia przepisów dotyczących państwowej służby do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących i obecnego brzmienia art. 64 ustawy – Prawo wodne, wprowadzono stosowne zmiany polegające na doprecyzowaniu sformułowań w zakresie ocen stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli.

Ponieważ projektowana ustawa powołuje państwową służbę do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących, konieczne jest wprowadzenie zmian w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, które dadzą możliwość wykonywania kontroli stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli pracownikom nowej państwowej służby.

W projekcie ustawy zostały doprecyzowane przepisy odnośnie do funkcjonowania państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej (pshm). Obowiązujące przepisy Kodeksu pracy nie uwzględniają specyfiki pracy pshm. Na stacjach synoptycznych pracują jednoosobowe obsady, które z przyczyn merytorycznych nie powinny opuszczać stanowiska pracy i przerywać ciągu obserwacji. Taka przerwa mogłaby spowodować brak informacji niezbędnych do prowadzenia osłony i ostrzegania przed groźnymi zjawiskami naturalnymi, a równocześnie nastąpiłaby nieodwracalna przerwa w gromadzeniu wieloletniego ciągu danych. W dzisiejszych realiach, pracownik nie powinien przerywać wykonywania pracy, aż do nadejścia zmiennika, co jest niezgodne z przepisami Kodeksu pracy. Taka sytuacja często występuje w wysokogórskich obserwatoriach meteorologicznych, gdzie dotarcie zmiennika jest bardzo utrudnione lub nawet niemożliwe ze względu na trudne warunki atmosferyczne. Także w sytuacjach występowania groźnych zjawisk naturalnych, takich jak powódź, istnieje czasami, przy nielicznej obsadzie biur prognoz lub ekip pomiarowych, konieczność wykonywania pracy w ciągu okresu dłuższego niż ustawowe 12 godzin. Ponadto proponowana regulacja umożliwi zmniejszenie kosztów obsługi stacji synoptycznych, co przy corocznym ograniczeniu finansowania państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej z budżetu państwa ma zasadnicze znaczenie.

Projekt ustawy wprowadza zmiany związane z weryfikacją tych przepisów obowiązującej ustawy, które utrudniają prawidłowe stosowanie ustanowionej ustawą –

Prawo wodne systemu gospodarowania wodami, w zakresie wprowadzanych zmian. Dostosowano nowe nazewnictwo wynikające z wdrożenia przepisów Dyrektywy Powodziowej do obecnie obowiązujących przepisów. Decyzje, o których mowa w art. 40 ust. 4a, art. 88l ust. 4 i 8 oraz art. 88n ust. 5 ustawy – Prawo wodne, nie są decyzjami uprawniającymi do realizacji inwestycji. Z uwagi na zakazy obowiązujące na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią oraz na wałach przeciwpowodziowych, przed uzyskaniem decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzji o warunkach zabudowy, czy pozwolenia wodnoprawnego, inwestor w pierwszej kolejności powinien uzyskać decyzję zwalniającą z zakazów realizacji robót i czynności na tych terenach. W decyzji tej rozpatruje się możliwości realizacji robót i czynności wyłącznie z punktu widzenia ochrony przed powodzią, w związku z czym stronami w tych postępowaniach są wyłącznie jednostki mające w tych postępowaniach interes prawny, to jest wnioskodawca, właściciel wody i właściciel wału przeciwpowodziowego. W przypadkach gdy decyzję zwalniającą z zakazów na obszarze pasa technicznego wydaje właściwy dyrektor urzędu morskiego – stroną jest również właściwy dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej. Regulacja powyższa pozwala usprawnić proces inwestycyjny, nie odbierając uprawnień wszystkim, którzy posiadając status strony uczestniczą w postępowaniach o uzyskanie kolejnych decyzji niezbędnych do realizacji inwestycji. Przyjęcie zaproponowanych rozwiązań wychodzi naprzeciw dotychczasowej linii orzeczniczej sądów administracyjnych w podobnych sprawach. Należy tu podkreślić, że decyzje wydawane na podstawie przepisów wymienionych we wstępie nie umożliwiają rozpoczęcia jakichkolwiek czynności mających na celu realizację planowanej inwestycji, czy też planowanych do wykonania robót.

Przepisy art. 127 ustawy – Prawo wodne w zakresie oznaczenia stron postępowania w przedmiocie udzielenia pozwolenia wodnoprawnego funkcjonują w obecnym systemie prawnym. W związku z pojawiającymi się wątpliwościami co do legitymacji strony właścicieli urządzeń kanalizacyjnych w postępowaniach dotyczących pozwoleń wodnoprawnych na wprowadzanie ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe do urządzeń kanalizacyjnych, postanowiono doprecyzować to poprzez zmianę zamieszczoną w art. 127 ust. 7.

Ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, wprowadziła do ustawy – Prawo wodne szereg zmian, w tym również w zakresie

organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami. Zmiany dokonane ww. ustawą stworzyły bardzo skomplikowany charakter kompetencji organów administracji publicznej właściwych w sprawach gospodarowania wodami, które jednocześnie wykonują uprawnienia właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do wód i urządzeń wodnych stanowiących własność Skarbu Państwa. W rozumieniu ustawy organy te są zakładami. Na podstawie udzielonych im pozwoleń wodnoprawnych, pełniąc funkcje inwestorów w gospodarce wodnej wykonują urządzenia wodne i, również na podstawie pozwoleń wodnoprawnych, uzyskują uprawnienia do korzystania z wód. Takie skumulowanie kompetencji powoduje, że w wielu przypadkach organy te stały się właściwe do orzekania we własnych sprawach lub też stały się organami odwoławczymi od decyzji, o których wydanie wystąpiły, jako strona postępowania, a niejednokrotnie same wniosły odwołanie. Ta wyjątkowo skomplikowana sytuacja dotyczy dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej, jak również marszałków województw, przy czym o ile dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej administrują jedynie majątkiem Skarbu Państwa to marszałkowie, oprócz wykonywania uprawnień właścicielskich Skarbu Państwa w stosunku do własności Skarbu Państwa, mogą być właścicielami urządzeń wodnych stanowiących własność samorządu terytorialnego. Odczytując wprost właściwość ww. organów do załatwiania spraw, w drodze decyzji administracyjnych, należy zwrócić uwagę, że mogą one same sobie udzielać pozwoleń wodnoprawnych na wykonanie urządzeń wodnych lub szczególne korzystanie z wód, ustalić na swoją rzecz wysokość partycypacji przez innych uprawnionych w kosztach utrzymania wód lub urządzeń wodnych będących w ich administracji, a także ustalić wysokość odszkodowania, które muszą wypłacić poszkodowanym z własnych środków. Jeżeli dyrektorowi regionalnego zarządu gospodarki wodnej pozwolenia wodnoprawnego udzielił starosta, to ten sam dyrektor jest organem właściwym do rozpatrzenia tego odwołania, które zdarza się, że wnosi sam dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej lub inna strona postępowania. Sytuacja taka podważa zasadę obiektywizmu i bezstronności tych organów, w związku z czym uznano za konieczne wprowadzenie przepisu o wyłączeniu organu. W świetle orzecznictwa sądów administracyjnych, wyrok z dnia 5 czerwca 2007 r., NSA II OSK 879/06 – LEX nr 345956, wyrok VII SA/WA 276/06 – LEX nr 214075, wystarczy samo uprawdopodobnienie istnienia okoliczności, które mogą wywoływać wątpliwości co do bezstronności pracownika piastującego funkcję organu, aby wyłączyć ten organ z postępowania. W tej sytuacji do ustalenia jasnych reguł postępowania w sytuacjach mogących rodzić wątpliwości co do bezstronności organów działających na podstawie przepisów zmienianej ustawy celowe wydaje się przyjęcie szczególnych zasad wyłączenia

organów z prowadzenia postępowań administracyjnych. Generalne uporządkowanie kwestii właściwości rzeczowej organów w sprawach gospodarowania wodami będzie możliwe po przyjęciu strategii gospodarowania wodami 2030 z etapem 2015, jednakże wydaje się, że do tego czasu powinny zostać przyjęte rozwiązania zapewniające możliwość sprawnego i obiektywnego rozpatrywania spraw.

Projekt ustawy zawiera przepisy przejściowe i dostosowujące, regulujące następujące kwestie.

Ograniczenia emisji do wód, o których mowa w art. 38c ustawy – Prawo wodne w brzmieniu nadawanym przedmiotową nowelą, ma być zapewnione do dnia 22 grudnia 2012 r. Przepisy odrębne mogą jednakże określić inny termin ograniczenia emisji dla źródeł zanieczyszczeń punktowych lub obszarowych.

Dyrektorzy regionalnych zarządów zostali zobowiązani do przygotowania map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego w terminie do dnia 22 grudnia 2013 r. Natomiast przeglądu oraz, w razie potrzeby, pierwszej aktualizacji map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego, dyrektorzy regionalnych zarządów dokonają w terminie do dnia 22 grudnia 2019 r.

Projekt ustawy zobowiązuje Prezesa Krajowego Zarządu do przygotowania wstępnej oceny ryzyka powodziowego w terminie do dnia 22 grudnia 2011 r., natomiast planów zarządzania ryzykiem powodziowym w terminie do dnia 22 listopada 2015 r. Prezes Krajowego Zarządu zostanie zobligowany także do dokonania przeglądu oraz, w razie potrzeby, pierwszej aktualizacji wstępnej oceny ryzyka powodziowego w terminie do dnia 22 grudnia 2018 r., natomiast przeglądu oraz, w razie potrzeby, pierwszej aktualizacji planów zarządzania ryzykiem powodziowym w terminie do dnia 22 listopada 2021 r.

Projekt ustawy zakłada, że plany zarządzania ryzykiem powodziowym podlegają ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” nie później niż do dnia 22 grudnia 2015 r.

Projekt ustawy przewiduje, że program wodno-środowiskowy kraju, opracowany przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, podlega przeglądowi oraz w razie potrzeby aktualizacji nie później niż do dnia 21 grudnia 2015 r., natomiast działania zawarte w tym programie zostaną podjęte w terminie do dnia 22 grudnia 2012 r.

Projekt ustawy przewiduje, że plany gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, opracowane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zachowają ważność do dnia wydania nowych planów gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, jednak nie dłużej niż do dnia 22 grudnia 2015 r.

Wykazy wielkości emisji i stężeń substancji priorytetowych oraz innych zanieczyszczeń, dla których zostały określone środowiskowe normy jakości określone w art. 113 ust. 3 pkt 1a ustawy – Prawo wodne w brzmieniu proponowanym w niniejszej nowelizacji, po raz pierwszy zostaną sporządzone w terminie do dnia 31 grudnia 2013 r.

Projekt ustawy zakłada, że obszary bezpośredniego zagrożenia powodzią, określone przez dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej na podstawie przepisów obowiązującej ustawy – Prawo wodne, które są zawarte w koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, planie zagospodarowania przestrzennego województwa, decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzji o warunkach zabudowy oraz w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, zostaną z mocy prawa uznane za obszary szczególnego zagrożenia powodzią, w rozumieniu art. 9 ust. 1 pkt 6c ustawy – Prawo wodne w brzmieniu nadawanym niniejszą nowelizacją. Taki stan będzie trwał do dnia uwzględnienia, odpowiednio, w tych dokumentach obszarów, o których mowa w art. 88d ust. 2 ustawy – Prawo wodne w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Obszary bezpośredniego zagrożenia powodzią, będą także uwzględniane przy sporządzaniu koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, planu zagospodarowania przestrzennego województwa oraz miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego i decyzji o warunkach zabudowy, do dnia przekazania map zagrożenia powodziowego organom sporządzającym te dokumenty. Będą one również uznane za obszary szczególnego zagrożenia powodzią, w rozumieniu art. 9 ust. 1 pkt 6c ustawy – Prawo wodne, w brzmieniu nadanym projektowaną ustawą.

Projekt ustawy zakłada, że dyrektorzy regionalnych zarządów oraz ich zastępcy, powołani na podstawie przepisów dotychczasowych, będą pełnić swoje funkcje do dnia powołania, odpowiednio, dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej oraz zastępców dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej, na podstawie art. 93 ustawy – Prawo wodne w brzmieniu nadawanym niniejszą nowelizacją.

Krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych sporządzony przed dniem wejścia w życie nowelizacji zostanie z mocy prawa uznany za Krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych w rozumieniu ustawy – Prawo wodne w brzmieniu nadawanym niniejszą nowelizacją.

Projekt ustawy przyjmuje zasadę, że do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy będzie się stosować przepisy dotychczasowe.

Projekt ustawy przewiduje, że dotychczasowe akty prawa miejscowego wydane na podstawie art. 83 ust. 2 oraz art. 88 ust. 1 ustawy – Prawo wodne, zachowają moc przez okres, na który zostały wydane.

Projekt ustawy zakłada utrzymanie w mocy dwóch aktów wykonawczych wydanych na podstawie upoważnień zmienianych niniejszą nowelizacją. Dlatego też, przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 38a ust. 3 i 6 ustawy – Prawo wodne zachowają moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 38a ust. 3 i art. 38d ust. 4 ustawy – Prawo wodne w brzmieniu nadawanym niniejszą nowelizacją.

Projekt ustawy przewiduje termin wejścia w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 20 lit. b, który wejdzie w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu

notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.) i nie podlega notyfikacji.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337) projekt ustawy został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Środowiska oraz Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej. Zainteresowanie pracami nad projektem ustawy zgłosiła Izba Gospodarcza Wodociągi Polskie.

Regulacja jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Przedmiotowy projekt ustawy będzie miał wpływ na działalność Ministra Infrastruktury, Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej, dyrektorów urzędów morskich oraz na jednostki zarządzania kryzysowego i samorządu terytorialnego.

2. Konsultacje

Przedmiotowy projekt ustawy został poddany konsultacjom społecznym z następującymi instytucjami:

- 1) wojewodami;
- 2) marszałkami województw;
- 3) Narodowym Funduszem Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej;
- 4) Państwową Radą Ochrony Środowiska;
- 5) Państwową Radą Ochrony Przyrody;
- 6) Krajową Radą Gospodarki Wodnej;
- 7) Instytutem Meteorologii i Gospodarki Wodnej w Warszawie;
- 8) Instytutem Ochrony Środowiska;
- 9) Instytutem Melioracji i Użytków Zielonych;
- 10) Państwowym Instytutem Geologicznym;
- 11) Instytutem na Rzecz Ekorozwoju;
- 12) Komisją Dokumentacji Hydrogeologicznej;
- 13) Centrum Prawa Ekologicznego we Wrocławiu;
- 14) Izbą Gospodarczą Wodociągi Polskie;

- 15) Biurem Wspierania Lobbyingu Ekologicznego;
- 16) Krajową Izbą Gospodarczą;
- 17) regionalnymi zarządami gospodarki wodnej;
- 18) urzędami morskimi;
- 19) NSZZ „Solidarność”;
- 20) OPZZ;
- 21) Komisją Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego;
- 22) organizacjami ekologicznymi.

Projekt ustawy został zamieszczony na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska i Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej.

Projekt ustawy w znacznej części jest transpozycją dyrektywy 2007/60/WE dotyczącej ograniczenia ryzyka powodziowego i nakłada na organy administracji publicznej wykonanie dla znacznych obszarów Polski tzw. wstępnej oceny ryzyka powodziowego, opracowanie map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego oraz planów zarządzania ryzykiem powodziowym oraz niewielkim uzupełnieniem transpozycji dyrektywy 2000/60/WE (Ramowa Dyrektywa Wodna). Projekt ustawy spotkał się z szerokim zainteresowaniem społecznym. Opinie wyrazili zarówno partnerzy społeczni, do których skierowano projekt ustawy w formie listowej, ale także szeroka rzesza podmiotów, które zapoznały się z projektem ustawy zamieszczonym w serwisie internetowym Ministerstwa Środowiska. W ramach konsultacji społecznych dotyczących projektu ustawy zostało przedstawionych około 400 uwag i opinii ze strony zainteresowanych partnerów społecznych, organów administracji publicznej, jednostek badawczo-rozwojowych, a nawet osób fizycznych. Zgłoszone uwagi międzynarodowej organizacji ekologicznej WWF uznano za na tyle istotne, że zorganizowano robocze spotkanie poświęcone stanowisku WWF do projektu ustawy.

W trakcie konsultacji społecznych nowelizacji ustawy zgłoszona została potrzeba takiego przeformułowania celów środowiskowych (art. 38 ustawy – Prawo wodne), aby uwzględniały one właściwą transpozycję Ramowej Dyrektywy Wodnej.

Uwagi te w znaczny sposób były zbieżne z zarzutami Komisji Europejskiej podniesionymi w ramach wszczętego przeciwko Polsce postępowania w sprawie o naruszenie przepisów Ramowej Dyrektywy Wodnej – naruszenie nr 2007/2246.

W związku z powyższym zdecydowano o poszerzeniu nowelizacji o niezbędne przepisy w celu uzupełnienia transpozycji Ramowej Dyrektywy Wodnej tak, aby uniknąć rozpoczęcia procesu legislacyjnego nad kolejnym projektem ustawy zmieniającej ustawę – Prawo wodne.

Zasadnicze zmiany polegały na wprowadzeniu przepisów związanych z celami środowiskowymi określonymi dla jednolitych części wód powierzchniowych, podziemnych i obszarów chronionych, które powinny zostać osiągnięte do końca 2015 r., oraz uregulowaniu problematyki związanej z odstępstwami od ich realizacji. Wprowadzono również nowe definicje i zmiany do art. 9 ustawy – Prawo wodne.

Uwagi i opinie zgłoszone na etapie konsultacji społecznych, niejednokrotnie ze sobą sprzeczne, zostały przeanalizowane i w części uwzględnione w projekcie ustawy. Tabela uwag i opinii z konsultacji społecznych została udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Środowiska.

W dniu 26 sierpnia 2009 r. projekt ustawy uzyskał pozytywną rekomendację Zespołu do spraw Infrastruktury, Rozwoju Lokalnego, Polityki Regionalnej oraz Środowiska Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.

3. Wpływ na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Zakłada się, że nowe zadania nakładane przez projekt ustawy na organy administracji publicznej, polegające na wykonaniu wstępnej oceny ryzyka powodziowego, opracowaniu map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego oraz planów zarządzania ryzykiem powodziowym, będą skutkowały zwiększeniem wydatków z budżetu państwa. Wydatki oszacowane na poziomie 62 mln zł będą rozłożone na lata 2011 – 2016.

Zgodnie ze wskazówką Ministra Finansów, podjęto działania mające na celu pozyskanie środków pozabudżetowych na realizację implementacji dyrektywy 2007/60/WE. W roku 2009 zgłoszono trzy projekty do finansowania ze środków UE, które kompleksowo

rozwiązywały zagadnienia ochrony kraju przed nadzwyczajnymi zagrożeniami oraz zapewniały wywiązanie się z wymogów dyrektywy 2007/60/WE.

W sierpniu 2010 r. opracowano nowy zakres projektu pt. „Informatyczny System Osłony Kraju (ISOK) przed nadzwyczajnymi zagrożeniami”, w którym znalazły się tylko te elementy, które zapewniają implementację dyrektywy 2007/60/WE. Koszt tego projektu wyniesie 300 mln zł.

W związku z powyższym, szacunkowe koszty poszczególnych działań związanych z wdrożeniem Dyrektywy Powodziowej w latach 2011 – 2016 wynoszą:

- 1) prace związane z wzmocnieniem instytucjonalnym – 3 mln zł rocznie, co przez okres 6 lat daje kwotę 18 mln zł,
- 2) realizacja projektu pt. „Informatyczny System Osłony Kraju (ISOK) przed nadzwyczajnymi zagrożeniami” – 300 mln zł, w tym:
 - a) zebranie informacji przestrzennych dla geodezyjnych rejestrów referencyjnych Bazy Danych Obiektów Topograficznych (BDOT) oraz Numerycznego Modelu Terenu (NMT) – 110 mln zł,
 - b) wstępna ocena ryzyka powodziowego, wykonanie map zagrożenia powodziowego, map ryzyka powodziowego, budowa systemów informatycznych do gromadzenia, zarządzania i udostępniania informacji – 190 mln zł,
- 3) opracowanie planów zarządzania ryzykiem powodziowym ok. 20 mln zł,
- 4) powołanie państwowej służby do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących – 24 mln zł.

Wprowadzono koszt powołania państwowej służby do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących, gdyż finansujący dotąd tę służbę NFOŚiGW może nie mieć środków na kontynuację ze względu na obciążenie finansowaniem innych zadań.

Szczegółowe zestawienie kosztów i źródeł finansowania implementacji dyrektywy 2007/60/WE oraz powołania państwowej służby do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących przedstawiono w poniższej tabeli.

Lp.	Zadanie	Jednostka realizująca	Rok	Szacunkowy koszt całkowity [zł]	Szacunkowy koszt roczny [zł]	Źródło finansowania
1	Wzmocnienie instytucjonalne	KZGW RZGW IMGW	2011 2016	18 000 000	3 000 000	Lata 2011-2016 budżet państwa po - 3 mln zł/rok
2	Realizacja projektu pt. „Informatyczny System Osłony Kraju (ISOK) przed nadzwyczajnymi zagrożeniami” – 300 mln zł w tym:	IMGW GUGiK KZGW	2010 2013	300 000 000	różny wg harmonogramu	Program operacyjny Innowacyjna Gospodarka - projekt pt. „Informatyczny system osłony kraju przed nadzwyczajnymi zagrożeniami” NFOŚiGW
2a ¹⁾	zebranie informacji przestrzennych dla geodezyjnych rejestrów referencyjnych Bazy Danych Obiektów Topograficznych (BDOT) oraz Numerycznego Modelu Terenu (NMT)	GUGiK IMGW	2010 2012	110 000 000	różny wg harmonogramu	Program operacyjny Innowacyjna Gospodarka - projekt pt. „Informatyczny system osłony kraju przed nadzwyczajnymi zagrożeniami” NFOŚiGW
2b	wstępna ocena ryzyka powodziowego, wykonanie map zagrożenia powodziowego, map ryzyka powodziowego, budowa systemów informatycznych do gromadzenia, zarządzania i udostępniania informacji	IMGW KZGW	2010 2013	130 000 000 60 000 000	różny wg harmonogramu	Program operacyjny Innowacyjna Gospodarka - projekt pt. „Informatyczny system osłony kraju przed nadzwyczajnymi zagrożeniami” NFOŚiGW
3	Opracowanie planów zarządzania ryzykiem powodziowym	KZGW	2013 2014	20 000 000	10 000 000	budżet państwa
4	Powołanie państwowej służby do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących	IMGW KZGW	2011 2016	24 000 000	4 000 000	budżet państwa
ŁĄCZNIE:			2010 2016	362 000 000		
w tym BUDŻET PAŃSTWA:			2011 2016	62 000 000		
w tym program operacyjny Innowacyjna Gospodarka			2010 2013	240 000 000		
w tym NFOŚiGW			2012 2013	60 000 000		

Koszt ten rozkłada się na kilka lat realizacji, realnie na lata 2011 – 2014 oraz, niewielka część, na lata 2010, 2015 i 2016.

¹⁾ Zadanie w pozycji 2a jest elementem realizowanych przez GUGiK w ramach wdrażania infrastruktury informacji przestrzennej działań mających na celu budowę geodezyjnych rejestrów referencyjnych.

Zakładając, że pozyskane zostaną środki w ramach programu operacyjnego Innowacyjna Gospodarka w wysokości 240 mln zł oraz z NFOŚiGW w wysokości 60 mln zł, ze środków budżetu państwa planuje się finansowanie działań związanych ze wzmocnieniem instytucjonalnym, przygotowaniem planu zarządzania ryzykiem powodziowym oraz powołaniem państwowej służby do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących o łącznym koszcie 62 mln zł (lata 2011 – 2016).

Ujęte w powyższym zestawieniu kwoty na pozyskanie informacji przestrzennych dla geodezyjnych rejestrów referencyjnych Bazy Danych Obiektów Topograficznych (BDOT) oraz Numerycznego Modelu Terenu (NMT) o koszcie 110 mln zł, nie są bezpośrednim kosztem tej ustawy, lecz wynikają z realizacji zadań związanych z budową infrastruktury informacji przestrzennej określonej między innymi ustawą z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej. Zadanie to jest przypisane do wykonania Instytutowi Meteorologii i Gospodarki Wodnej, który jest beneficjentem wykazywanego projektu „Informatyczny system osłony kraju przed nadzwyczajnymi zagrożeniami” finansowanego z programu operacyjnego Innowacyjna Gospodarka. W ramach wdrażania infrastruktury informacji przestrzennej budowane są między innymi geodezyjne rejestry referencyjne (w tym dotyczące Numerycznego Modelu Terenu oraz Georeferencyjnej Bazy Danych Obiektów Topograficznych), które są dostępne nieodpłatnie dla administracji publicznej w celu realizacji ustawowych zadań, w tym zadań gospodarki wodnej objętych niniejszym projektem nowelizacji ustawy – Prawo wodne. Oznacza to, że nie ma zagrożenia, aby istniało podwójne finansowanie tego samego zadania, gdyż w ustawie z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej, także wskazano na jako częściowe źródło finansowania zadań GUGiK – projekt „Informatyczny system osłony kraju przed nadzwyczajnymi zagrożeniami”. W OSR do niniejszej ustawy przedstawia się ten zakres i koszt, w celu szczegółowego wykazania źródeł finansowania i zakresu projektu „Informatyczny system osłony kraju przed nadzwyczajnymi zagrożeniami”, z którego finansuje się ustawę – Prawo wodne i ustawę z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej. Należy stwierdzić, że kwoty wykazane w projekcie ISOK, nie obniżają kosztu realizacji ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej określonego w OSR do tej ustawy w wysokości ok. 650 mln zł.

W ramach projektu „Informatyczny system osłony kraju przed nadzwyczajnymi zagrożeniami” wykonana zostanie także wstępna ocena ryzyka powodziowego, mapy zagrożenia powodziowego oraz mapy ryzyka powodziowego od strony morza i morskich wód

wewnętrznych, do której wykonania został ustawowo zobligowany minister właściwy do spraw gospodarki morskiej.

Ze względu na nałożenie, przez wprowadzenie zmiany ustawy – Prawo wodne, nowych obowiązków na Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej, regionalne zarządy gospodarki wodnej oraz państwową służbę hydrologiczno-meteorologiczną, konieczne będzie wzmocnienie instytucjonalne tych jednostek. Dlatego też, po wejściu w życie zmiany ustawy planuje się wystąpienie w 2011 r. o środki z rezerwy celowej, będące w dyspozycji Rady Ministrów. Środki te będą przeznaczone na zwiększenie zatrudnienia oraz zmiany organizacyjne i nowe zadania wynikające z przepisów prawa. Konieczne będzie zagwarantowanie w budżecie państwa w części 22 – gospodarka wodna następujących środków: lata 2011 – 2016 po 3 mln zł/rok na wzmocnienie instytucjonalne, lata 2013 i 2014 – po 10 mln zł/rok na opracowanie ostatniego dokumentu planistycznego wynikającego z dyrektywy 2007/60/WE, jakim jest plan zarządzania ryzykiem powodziowym, lata 2011 – 2016 po 4 mln zł/rok na działalność państwowej służby do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących.

Opracowanie map zagrożenia i ryzyka powodziowego, a następnie planów zarządzania ryzykiem powodziowym, przez właściwe planowanie i zagospodarowanie przestrzenne, przyczyni się niewątpliwie do ograniczenia strat powodziowych. Wypełnieniem tych działań będzie określenie obszarów narażonych na niebezpieczeństwo powodzi i ograniczenie ich zagospodarowywania.

Przyszłe straty powodziowe są trudne do oszacowania, gdyż zależą od wielkości zagrożeń meteorologicznych i hydrologicznych, jednak mogą wynosić od kilkuset milionów do kilku lub kilkunastu miliardów złotych w skali roku. Powódź w 1997 r. przyniosła straty w wysokości ok. 12 mld zł, a powódź w roku 2010 wygenerowała straty rzędu 13 mld zł. Zgodnie z danymi GUS tylko w 2007 r., w którym wystąpiły jedynie powodzie o znaczeniu lokalnym, straty dotyczące samej infrastruktury, wniosły ponad 321 mln zł.

Ciągłe niedofinansowanie ochrony przeciwpowodziowej w Polsce skutkuje co roku powiększającym się zagrożeniem powodziowym oraz zwiększeniem kwoty niezbędnej na odbudowanie i modernizację infrastruktury. Brakowało także środków na odpowiednie planowanie, do których zaliczamy mapy zagrożeń powodziowych i plany zarządzania ryzykiem powodziowym, a także systemy ostrzegania przed zagrożeniami. Prace związane z zapewnieniem odpowiedniej ochrony i usuwanie skutków powodzi z 1997 r., trwają do dnia

dzisiejszego. Samo usuwanie skutków powodzi z 2001 r. sfinansowane przy pomocy Europejskiego Banku Inwestycyjnego w latach 2002 – 2006 kosztowało prawie 1 mld zł.

Każdego roku z rezerwy celowej budżetu państwa na usuwanie skutków klęsk żywiołowych są wydatkowane wielomilionowe kwoty związane ze stratami popowodziowymi.

Wymienione wielkości strat są związane praktycznie jedynie ze stratami w infrastrukturze związanej z gospodarką wodną, drogami i mostami. Statystyki nie uwzględniają strat związanych z bezpośrednim zagrożeniem życia i mienia obywateli, strat w zakresie dziedzictwa kulturowego oraz środowiska. A to w znacznym stopniu właśnie te straty mogą być minimalizowane przez prowadzenie właściwego planowania i zarządzania ryzykiem powodziowym.

Wobec powyższego należy uznać, że kwota 362 mln zł niezbędna na wydatkowanie w latach 2010 – 2016, jest relatywnie bardzo niska, biorąc pod uwagę coroczne kwoty wydatkowane przez budżet państwa na usuwania skutków powodzi. W perspektywie wieloletniej, właściwe planowanie i zarządzanie w ochronie przeciwpowodziowej w połączeniu z adekwatną ilością środków na utrzymanie i modernizację infrastruktury przeciwpowodziowej oraz utrzymanie i rozwijanie systemów monitoringu i ostrzeżeń, przyniesie wielomiliardowe korzyści, przede wszystkim podniesie bezpieczeństwo i świadomość każdego obywatela mieszkającego na obszarach narażonych na niebezpieczeństwo powodzi.

Projekt ustawy powołuje państwową służbę do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących. Budowle hydrotechniczne, które piętrzą wodę na wysokość od kilku do kilkudziesięciu metrów, w przypadku złego stanu technicznego mogą stwarzać zagrożenie i spowodować katastrofę budowlaną o nieobliczalnych konsekwencjach, powodując jednocześnie olbrzymie straty. Przypadek taki wydarzył się w bieżącym roku, kiedy przerwana została zapora zbiornika Witka na rzece Witka należąca do Elektrowni Turów. Dlatego dbałość o właściwy stan techniczny budowli i bieżące jego monitorowanie, powinno być troską państwa. Powołanie na bazie Ośrodka Technicznej Kontroli Zapór IMGW – państwowej służby do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących pozwoli na jednolite dla całego kraju wykonywanie ocen stanu technicznego wszystkich budowli piętrzących wodę,

dając możliwość oszacowania, które obiekty zagrażają bezpieczeństwu i umożliwiając działania w celu podniesienia ich stanu technicznego.

Powołanie państwowej służby do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących ma za zadanie ustawowe umocowanie nowej państwowej służby, dać jej nowy instrument prawny, podnieść jej prestiż i jeszcze większe gwarancje należytego wykonywania ocen technicznych, a tym samym przygotowania niezbędnej, jednolitej informacji o stanie budowli piętrzących w Polsce. Zadaniem tej służby będzie także zgromadzenie wszelkich danych technicznych o wszystkich (nawet najmniejszych) zbiornikach retencyjnych w Polsce, co w chwilach zagrożeń ma decydujące znaczenie dla podejmowania decyzji i wszczęcia akcji ratunkowych.

Koszty funkcjonowania służby kształtują się obecnie na poziomie od 8 do 10 mln zł rocznie. Ze względu na renomę, jaką posiada obecnie Ośrodek Technicznej Kontroli Zapór IMGW, na bazie którego miałyby powstać państwowa służba, możliwe jest finansowanie jej działań w części ze środków użytkowników budowli hydrotechnicznych (działalność komercyjna), jednak już nie ze środków NFOŚiGW. Zatem konieczne będzie częściowe finansowanie państwowej służby do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących z budżetu państwa – w wysokości 4 mln zł/rok (dotychczas finansowanie to odbywało się przez NFOŚiGW).

Państwowa służba do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących zostanie powołana w strukturze Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej i będzie finansowana przez:

- 1) budżety administratorów budowli piętrzących,
- 2) budżet państwa,
- 3) ewentualnie Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 110 ust. 7 przedmiotowej ustawy, wpływy do Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej oraz Państwowego Instytutu Geologicznego, z tytułu udostępniania informacji zbieranych i przetwarzanych w wyniku realizacji standardowych procedur, będą stanowiły dochód tych instytucji. Jest to kwota ok. 750 tys. zł rocznie.

Zmiany wprowadzone w projekcie ustawy nie będą skutkowały nałożeniem na administrację samorządową dodatkowych obowiązków ani wynikających z nich kosztów.

Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami ustawy – Prawo wodne, przy sporządzaniu planu przestrzennego zagospodarowania województwa, studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzji o warunkach zabudowy należało uwzględniać granice obszarów wyznaczonych w studiach ochrony przeciwpowodziowej, opracowywanych przez dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej na mocy obecnych przepisów ustawy – Prawo wodne. Nowelizacja ustawy zmienia tylko dokument planistyczny, w którym są wyznaczone obszary uwzględniane przy sporządzaniu ww. dokumentów – zamiast studiów ochrony przeciwpowodziowej będą to mapy zagrożenia powodziowego i mapy ryzyka powodziowego.

Zgodnie z art. 50 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo wodne jako projekt ustawy skutkującej zmianą poziomu dochodów własnych bądź wydatków jednostek samorządu terytorialnego został zaopiniowany przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Nowelizacja ustawy w zakresie uzupełnienia transpozycji Ramowej Dyrektywy Wodnej nie wpłynie na sektor finansów publicznych. Zasadnicza część przepisów tej dyrektywy wprowadzona została do ustawy – Prawo wodne już w 2001 r. Zmiany proponowane w przedkładanej noweli mają charakter uzupełniający i uszczegóławiający.

Nowelizacja ustawy w zakresie transpozycji postanowień dyrektywy 2008/105/WE w sprawie środowiskowych norm jakości w dziedzinie polityki wodnej nie wpłynie na sektor finansów publicznych. Normy środowiskowe wraz z wymogami dotyczącymi ich zastosowania zostały wprowadzone do przepisów prawa polskiego rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 20 sierpnia 2008 r. w sprawie sposobu klasyfikacji stanu jednolitych części wód powierzchniowych (załącznik nr 8 wartości graniczne chemicznych wskaźników jakości wód). Transpozycji tej dokonano, bazując na ówczesnym projekcie dyrektywy. Wprowadzana zmiana będzie polegała jedynie na zastąpieniu „wskaźników chemicznych jakości wód” nazwą „środowiskowe normy jakości” zgodnie z dyrektywą 2008/105/WE, której nie można wprowadzić do wyżej wymienionego rozporządzenia bez zmiany delegacji ustawowej.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Nie przewiduje się wpływu projektu ustawy na rynek pracy.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Zakłada się, że nowy model ochrony przed powodzią może mieć pozytywny wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw. Proponowane przepisy uzupełniające transpozycję Ramowej Dyrektywy Wodnej mogą mieć pozytywny wpływ na konkurencyjność gospodarki. Wprowadzają one, pominięte w noweli z 2001 r., złagodzenia obowiązku osiągnięcia dobrego stanu wód, bądź wydłużenie terminu ich osiągnięcia, o ile jest to uzasadnione potrzebami rozwoju gospodarczego (jednak z zastrzeżeniem zachowania zasad zrównoważonego rozwoju). Regulacje dotyczące dyrektywy 2008/105/WE zawarte w projekcie nie będą miały bezpośredniego wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki w chwili wydania niniejszego aktu prawnego. Natomiast taki wpływ przejawia się przez podejmowanie dalszych działań, tj. opracowywanie w kolejnych latach programów ograniczania emisji, zrzutów i strat substancji priorytetowych, aż do całkowitego ich wyeliminowania. W związku z tym, przepisy zaproponowane w projekcie stwarzają okres przejściowy dający możliwość na przystosowanie się przedsiębiorstw do planowanych w przyszłości specjalnych programów ograniczania substancji priorytetowych.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Nowe regulacje w dziedzinie ochrony przeciwpowodziowej mają na celu zminimalizowanie ryzyka powodziowego i związanych z tym ryzykiem szkód w gospodarce narodowej. Proponowana regulacja powinna przyczynić się do poprawy jakości środowiska naturalnego, a szczególnie środowiska wodnego, a tym samym będzie miała pozytywny wpływ na rozwój regionalny. Przepisy dotyczące celów środowiskowych wpłyną na osiągnięcie lub utrzymanie co najmniej dobrego stanu wód oraz ekosystemów od wód zależnych, poprawę stanu zasobów wodnych, poprawę możliwości korzystania z wód oraz zmniejszenie ilości wprowadzanych do wód lub do ziemi substancji mogących negatywnie oddziaływać na wody.

7. Wskazanie źródeł finansowania

Zakłada się, że nowe zadania nakładane przez projekt ustawy na organy administracji publicznej, polegające na wykonaniu wstępnej oceny ryzyka powodziowego, opracowaniu map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego oraz planów zarządzania

ryzykiem powodziowym, będą skutkowały zwiększeniem wydatków z budżetu państwa w kwocie 58 mln zł rozłożone na lata 2011 – 2016. Pozostałe koszty implementacji dyrektywy 2007/60/WE zostaną pokryte ze środków finansowych pochodzących z innych źródeł, w tym z Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka oraz ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

8. Wpływ regulacji na ochronę środowiska

Zakłada się, że nowy model ochrony przed powodzią będzie miał pozytywny wpływ na ochronę środowiska. Zaproponowane przepisy dotyczące celów środowiskowych przyczynią się do osiągnięcia dobrego stanu lub odpowiednio dobrego potencjału wód. Nowe regulacje dotyczące środowiskowych norm jakości w dziedzinie polityki wodnej w konsekwencji przyczynią się do polepszenia jakości środowiska i zdrowia ludzkiego, ponieważ dla tych substancji priorytetowych i niebezpiecznych, których niniejszy projekt dotyczy, muszą zostać podjęte działania ukierunkowane na zaprzestanie emisji do środowiska.

9. Zgodność regulacji z prawem Unii Europejskiej

Projekt ustawy dokonuje transpozycji przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2007/60/WE w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim oraz uzupełnia transpozycję postanowień dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustalającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej.

Projekt ustawy dokonuje transpozycji przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/105/WE w sprawie środowiskowych norm jakości w dziedzinie polityki wodnej, zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy Rady 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG, 84/491/EWG i 86/280/EWG oraz zmieniającej dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.

Regulacja jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.